

На основу члана 93. став 1. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“, број број 129/07, 83/14-др.закон, 101/2016 и 47/18), члана 181.став 1. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС“ бр. 72/09,18/10,65/13,15/15-УС,96/15 и 47/17-аутентично тумачење) члана 9. Уредбе о адресном регистру („Службени гласник РС“ бр. 63/17) члана 35. став 1. тачка 16) и члана 98. став 1. Статута града Ваљева („Службени гласник града Ваљева“, број 1/17-пречишћен текст) члана 4. став 1. и 5. Одлуке о одређивању назива деловима насељених места, улицама и трговима („Службени гласник општине Ваљево“, број 2/04-пречишћен текст) и члана 6. и 10. Одлуке о начину и поступку одређивања назива улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места на територији града Ваљева („Службени гласник града Ваљева“ бр. 18/18), Скупштина града Ваљева на седници одржаној _____ 2019. године, донела је

ОДЛУКУ

О ОДРЕЂИВАЊУ НАЗИВА УЛИЦА У НАСЕЉЕНОМ МЕСТУ ВАЉЕВО

Члан 1.

Овом Одлуком одређују се називи улица у насељеном месту Ваљево, на територији града Ваљева.

Члан 2.

У насељеном месту Ваљево, одређују се називи улица и то :

- 1. Улица мајора Михаила Маџаревића** – чија траса почиње на кп 11626/4, простире се целом дужином кп 11625/18 и завршава између кп 11625/11 и кп 11625/16 КО Ваљево; представља крак Шабачког пута.
- 2. Улица фото Милке Антић** - чија траса почиње од улице Иве Андрића, између кп 11589 и кп 11583/2, простире се целом дужином кп 11584 и завршава између кп 11586 и кп 11580 КО Ваљево; представља крак улице Иве Андрића.
- 3. Улица Благоја Чупаревића** - чија траса почиње од улице Ђердапске, између кп 18092 и кп 18083/1, простире се целом дужином кп 18087 и завршава између кп 18089 и кп 18088/1 КО Ваљево; представља крак улице Ђердапске.
- 4. Улица др Владе Поповића** - чија траса почиње од улице Ђердапске, између кп 18429 и кп 18419/1, простире се целом дужином кп 18427 и завршава између кп 18425/3 и кп 18425/1 КО Ваљево; представља крак улице Ђердапске.
- 5. Улица Ивана Фрегла** - чија траса почиње од улице Гочке, између кп 18374 и кп 18347, простире се целом дужином кп 18346/4 и кп 18346/7 и завршава између кп 18356 и кп 18368 КО Ваљево, представља крак улице Гочке.
- 6. Улица Емила Шмита** - чија траса почиње од улице Ђердапске, између кп 4012 и кп 4014/3, простире се целом дужином кп 4014/2 и завршава између кп 4014/3 и кп 4080 КО Ваљево; представља крак улице Ђердапске

7. Улица фото Обрена Јовановића - чија траса почиње од улице Емила Шмита, између кп 4014/21 и кп 4014/12, простире се делом кп 4014/1 и завршава између кп 4014/26 и кп 4014/19 КО Ваљево; представља крак улице Ђердапске.

8. Улица генерала Крсте Смиљанића – која почиње од улице Ђердапске, између кп 4032 и кп 4034, простире се целом дужином кп 4026/8, кп 4033 и делом кп 4027/8. Улица завршава између кп 4054 и кп 4027/1 КО Ваљево; представља крак улице Ђердапске.

9. Улица принца Ђорђа Карађорђевића – чија траса почиње од улице Каменичке, између кп 4737 и кп 4740, простире се целом дужином кп 4739 и кп 4752/5 и завршава између кп 4752/11 и кп 4750/9 КО Ваљево; представља крак улице Каменичке.

10. Улица Топлице Милана - чија траса почиње од улице Прве Пролетерске, између кп 5026 и кп 5023, простире се целом дужином кп 5016/1 и завршава између кп 5016/9 и кп 5016/6 КО Ваљево; представља крак улице Прве Пролетерске.

11. Улица Браће Дабића – чија траса почиње од улице Прве Пролетерске, између кп 5022 и кп 5002/2, простире се делом кп 5016/10 и завршава између кп 5016/5 и кп 5002/1, КО Ваљево, представља крак улице Прве Пролетерске.

12. Улица Кићанова - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 4993 и кп 4990, простире се целом дужином кп 4992 и завршава између кп 4999/2 и кп 4999/3, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић.

13. Улица Марка Лазаревића - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5003/9 и кп 5003/8, простире се целом дужином кп 5003/1 и делом кп 5002/1 и завршава између кп 5002/10 и кп 5002/11, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић.

14. Улица проте Јевте Поповића-Кувелје - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5009/4 и кп 5009/3, простире се делом кп 5009/1 и целом дужином кп 5008/1 и завршава између кп 5008/4 и кп 5081/17, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић.

15. Улица војводе Бојовића - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5081/16 и кп 5083/6, простире се делом кп 5083/1 и делом кп 5081/17 и завршава између кп 5083/7 и кп 5083/5, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић

16. Улица војводе Путника - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5086 и кп 5083/2, простире се делом кп 5083/1 и завршава између кп 5083/36 и кп 5083/29, КО Ваљево.

17. Улица 17. пука - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5088/3 и кп 5087, простире се делом кп 5088/1 и завршава између кп 5088/9 и кп 5088/22, КО Ваљево.

18. Улица генерала Владимира Цукавца - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5088/11 и кп 5088/21, простире се делом кп 5088/1 и завршава између кп 5114/12 и кп 5088/19, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић

- 19. Улица генерала Стојшића** - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 5114/6 и кп 5114/7, простире се целом дужином кп 5114/1 и завршава између кп 5114/16 и кп 5114/11, КО Ваљево; представља крак улице Браће Недић
- 20. Улица генерала Станисављевића** - чија траса почиње од улице Милића Кедића, између кп 5190/7 и кп 5190/3, простире се целом дужином кп 5156/1 и завршава између кп 5156/4 и кп 5117, КО Ваљево; представља крак улице Милића Кедића.
- 21. Улица генерала Илије Гојковића** - чија траса почиње од Радничке улице, између кп 12332 и кп 12339, простире се целом дужином кп 12333 и пролази кроз кп 12380/1. Улица завршава на кп 12400, КО Ваљево; представља крак Радничке улице
- 22. Улица Војводе Богдана** - чија траса почиње од улице Белополске, између кп 12402/2 и кп 12474, простире се делом кп 12402/1 и завршава између кп 12402/12 и кп 12402/10, КО Ваљево; представља крак улице Нова 98 (Боричевац).
- 23. Улица генерала Миловановића** - чија траса почиње од улице Белополске, између кп 12412 и кп 12441, простире се целом дужином кп 13108 и завршава између кп 12422 и кп 12415/1, КО Ваљево; има незванични назив Нова 186 (Сењевац).
- 24. Улица Штурмова** - чија траса почиње од улице Белополске, између кп 12542 и кп 12581, простире се делом кп 13109 и завршава између кп 12555 и кп 12567 КО Ваљево; има незванични назив Нова 221 (Нешковина).
- 25. Улица генерала Косте Ђорђевића** – чија траса почиње од улице Штурмове (Нова 221, Нешковина), између кп 12553 и кп 12555, простире се целом дужином кп 12554, пролази кроз кп 12555 и завршава између кп 12555 и кп 12547, КО Ваљево.
- 26. Улица др Драгиње Бабић** - чија траса почиње од улице Браће Недић, између кп 12598 и кп 12380/1, простире се делом кп 13111, пролази кроз кп 12681/1, кп 12694/1, кп 12705/1, кп 12702, кп 12701, кп 12700 и простире се целом дужином кп 12682. Улица завршава на кп 12699, КО Ваљево; има незванични назив Нова 103 (Боричевац).
- 27. Улица Илије Радивојевића** - чија траса почиње од улице Јакова Ненадовића, између кп 11561/4 и кп 11561/7, простире се целом дужином кп 11561/8 и кп 11563/3. Улица завршава између кп 11563/2 и кп 11563/4 КО Ваљево; представља крак улице Јакова Ненадовића.
- 28. Улица војводе Драгомира** - чија траса почиње од улице Јакова Ненадовића, између кп 11433/2 и кп 11541/2, простире се делом кп 11451 и завршава између кп 11528/1 и кп 11433/37 КО Ваљево; представља крак улице Јакова Ненадовића.
- 29. Улица Милорада Матића** - чија траса почиње од улице војводе Драгомира, између кп 11433/20 и кп 11433/2, простире се делом кп 11433/37 и завршава између кп 11433/15 и кп 11433/30 КО Ваљево; представља крак улице Јакова Ненадовића.
- 30. Улица пуковника Банићевића** - чија траса почиње од улице војводе Драгомира, између кп 11543/1 и кп 11536, простире се целом дужином кп 11523/9 и завршава

између кп 11523/4 и кп 11523/5 КО Ваљево; представља крак улице Јакова Ненадовића.

31. Улица мајора Вражалића - чија траса почиње од улице пуковника Банићевића , између кп 11543/8 и кп 11543/2, простире се целом дужином кп 11543/4 и завршава између кп 11543/6 и кп 11545/2 КО Ваљево; представља крак улице Јакова Ненадовића.

32. Улица мајора Ђорђевића - чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 11453/2 и кп 11445, простире се делом кп 11451 и кп 11456/1 и завршава између кп 11456/9 и кп 11456/10 КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића.

33. Улица др Павла Војтеха - чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 11460/11 и кп 11461, простире се целом дужином кп 11460/1 и делом кп 11459/1 и завршава између кп 11459/6 и кп 11459/9 КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића.

34. Улица Драгојла Дудића – чија траса почиње између кп 11463/2 и кп 11461, простире се делом кп 11467/1 до улице др Павла Војтеха.

35. Улица Андре Савчића – чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 11466/1 и кп 11481/3, простире се делом кп 11467/1 и кп 11464/1. Улица завршава између кп 11464/12 и кп 11464/1 КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића

36. Улица Мише Дудића – чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 197/18 и кп 197/24, простире се делом кп 195/12 и кп 193/10 до улице Ђуре Јакшића. Улица завршава између кп 193/8 и кп 193/9, КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића

37. Улица Мила Бабића – чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 197/7 и кп 197/14, простире се делом кп 197/15 и кп 197/26. Улица завршава између кп 195/10 и кп 198/19 КО Ваљево ; представља крак улице Косте Андрића

38. Улица Радована Лазића – чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 11481/1 и кп 11482/1, простире се целом дужином кп 11481/2 и делом кп 11484/1. Улица завршава између кп 11482/2 и кп 11484/1 КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића.

39. Улица Мике Антића – чија траса почиње од улице Косте Андрића, између кп 198/10 и кп 198/15, простире се целом дужином кп 198/3 и делом кп 210/11 и кп 222/2. Улица завршава између кп 222/1 и кп 224/2 КО Ваљево; представља крак улице Косте Андрића и крак улице Ђуре Јакшића.

40. Улица Живка Тадића – чија траса почиње од улице Коче Рацина, између кп 336 и кп 363, простире се целом дужином кп 338, кп 316/2 и кп 311/5. Улица завршава између кп 311/8 и кп 311/1 КО Ваљево; представља крак улице Коче Рацина.

41. Улица Мате Ненадовића – чија траса почиње од улице Владике Николаја, између кп 6230 и кп 6229, пролази кроз кп 6225/2, кп 6220/2, кп 6210, кп 6206/2, кп 6193 и простире се целом дужином кроз кп 6215/2. Улица завршава између кп 6190 и кп 6173 КО Ваљево.

42. Улица инжењера Ђуричића – чија траса почиње од улице Саве Вујановића, између кп 525/15 и кп 515, пролази кроз кп 514/1, кп 521/4, простире се делом кп 521/6 и целом дужином кп 520/10 и кп 11495/17. Улица завршава између кп 11495/8 и кп 11495/7 КО Ваљево; представља крак Војвођанске улице.

43. Улица Николе Станковића - чија траса почиње од улице Саве Вујановића, између границе насељеног места Горња Грабовица и кп 532, простире се целом дужином кп 533 и делом кп 11499. Улица завршава између границе насељеног места Горња Грабовица и кп 11496/3 КО Ваљево. Предложена улица представља крак улице Саве Вујановића и заједничка је са насељеним местом Горња Грабовица.

44. Улица Славуја – чија траса почиње од предложене улице Николе Станковића број 46, између кп 525/1 и кп 11496/1, простире се целом дужином кп 525/12 и делом кп 525/22. Улица завршава између кп 525/21 и кп 525/22, КО Ваљево; представља крак улице Саве Вујановића.

45. Улица часовничара Боурека – чија траса почиње од улице Косјерићке, између кп 11767/12 и кп 11767/11, простире се целом дужином кп 11767/13 и завршава између кп 11767/1 и кп 11767/2 КО Ваљево; представља крак улице Косјерићке.

46. Улица архитекте Белобрка – чија траса почиње од улице Косјерићке, између кп 11716 и кп 11720, простире се делом кп 11711 и завршава између кп 11703 и кп 11718 КО Ваљево; представља крак улице Косјерићке.

47. Улица Душана Миленковића – чија траса почиње од улице Ратомира Васиљевића, између кп 11845 и кп 11838, простире се делом кп 11837 и завршава између кп 11840 и кп 11841, КО Ваљево; представља крак улице Ратомира Васиљевића.

48. Улица Моме Капора – чија траса почиње од улице Ратомира Васиљевића, између кп 1116/2 и кп 1113, простире се целом дужином кп 1115 и делом 1108/1 и завршава између кп 1108/3 и кп 1121, КО Ваљево; представља крак улице Ратомира Васиљевића

49. Улица Ђуке Љиљка – чија траса почиње од улице Ратомира Васиљевића, између кп 1106 и кп 1113, простире се целом дужином кп 1107/1, кп 1125/1 и кп 1144/1 до улице Војина Софронића. Улица завршава између кп 1153 и кп 1145, КО Ваљево; представља крак улица Ратомира Васиљевића и крак Војина Софронића.

50. Улица сликара Драгомира Грбића – чија траса почиње од улице Војина Софронића, између кп 11854 и кп 11853, простире се делом 1616 и завршава између кп 11857/2 и кп 11857/7, КО Ваљево; представља крак улице Војина Софронића. .

51. Улица Јована Урбана – чија траса почиње од улице Стевана Филиповића, између кп 12094 и кп 12093, простире се целом дужином кп 12075 и кп 12062/2 и завршава између кп 12061/4 и кп 12062/1, КО Ваљево; представља крак улице Војина Софронића.

52. Улица Миодрага Пантића – чија траса почиње између границе насељеног места Горић и кп 12278/2, простире се целом дужином кп 12284 и завршава између границе насељеног места Горић и кп 12118, КО Ваљево; улица је имала незваничан назив Пантића пут и заједничка је са насељеним местом Горић.

53. Улица Душана Баранина – чија траса почиње од улице Миодрага Пантића број 55, између кп 12139 и кп 12243, простире се делом кп 12238 и кп 12145 и завршава између кп 12144 и кп 12146, КО Ваљево; представља крак улице Миодрага Пантића.

54. Улица Светомира Николајевића – чија траса почиње од улице Миодрага Пантића, између кп 12255 и кп 12256, простире се делом кп 12247/1 и завршава између кп 12247/7 и кп 12247/1, КО Ваљево; представља крак улице Миодрага Пантића.

55. Улица др Боре Благојевића – чија траса почиње од границе насељеног места Горић, између кп 11392 и кп 2053, простире се делом кп 11387 до улице Петра Марковића. Улица завршава између кп 2382 и кп 2446, КО Ваљево; улица има незваничан назив Насеље Горић.

56. Улица академика Јована Белића – чија траса почиње од улице Ћатин Пут, између кп 2058/1 и кп 2060/1, простире се делом кп 2059 и завршава између кп 2070 и кп 2047, КО Ваљево.

57. Улица др Владимира Трифуновића – чија траса почиње од улице Ћатин Пут, између кп 2087/1 и кп 2092, простире се целом дужином кп 2091 и завршава између кп 2087/3 и кп 2094/2, КО Ваљево.

58. Улица др Милорада Гођевца – чија траса почиње од улице Ћатин Пут, између кп 2092 и кп 2113, простире се целом дужином кп 2110, пролази кроз кп 2109/1 и кп 2101. Улица завршава на кп 2102/2, КО Ваљево.

59. Улица Миливоја Миленковића – чија траса почиње од улице Боре Баруха, између кп 2037 и кп 2033, простире се целом дужином кп 2001, кп 2002 и делом кп 2004. Улица завршава између кп 1977/2 и кп 2003, КО Ваљево.

60. Улица Светислава Протића – чија траса почиње од улице др Боре Благојевића, између кп 1970 и кп 2327, простире се целом дужином кп 1961 и завршава између кп 1963 и кп 2327, КО Ваљево.

61. Улица браће др Живановића – чија траса почиње од улице др Боре Благојевића, између кп 2342 и кп 2343, простире се целом дужином кп 2346/2 и завршава између кп 2346/7 и кп 2342, КО Ваљево.

62. Улица др Владана Јосиповића – чија траса почиње од улице др Боре Благојевића, између кп 2347/8 и кп 2347/1, простире се целом дужином кп 2347/4 и кп 2349/4 и завршава између кп 2349/10 и кп 2349/7, КО Ваљево.

63. Улица генерала Владимира Белића – чија траса почиње од улице др Боре Благојевића, између кп 2347/1 и кп 2363, простире се целом дужином кп 2353/1, кп 2353/2 и делом кп 2353/4. Улица завршава између кп 2350 и кп 2356/1, КО Ваљево.

64. Улица генерала Емила Белића – чија траса почиње од улице др Боре Благојевића, између кп 2364 и кп 2365/1, простире се делом кп 2325 и завршава између кп 2357 и кп 2379/1, КО Ваљево.

65. Улица Стевана Јанковића – чија траса почиње од предложене улице др Боре Благојевића, између кп 2365/2 и кп 2381/2, простире се целом дужином кп 2380 и завршава између кп 2397/3 и кп 2378, КО Ваљево.

66. Улица др Гордане Бабић – чија траса почиње на кп 11392, простире се целом дужином кп 2451, кп 2416, кп 7147/1, кп 7146/1, кп 7157/2, кп 7158/1, кп 7202/1, кп 9039/2, кп 9051/2, кп 9043/2, кп 9106/2, кп 9135/3, кп 16048/1, кп 13510/2, 9173/3, кп 13510/1, кп 13511, кп 135/12, кп 13513 и пролази кроз кп 7144, кп 9134, кп 9143/1, кп 9143/2, кп 16013, кп 16063, кп 16047/9, кп 9692/1, кп 9692/2, кп 9695/1, кп 9696 и кп 9708. Улица завршава код Ужичке улице, између кп 10265/1 и кп 9730/2, КО Ваљево; улица има незванични назив Нова 180 (Обилазни пут).

67. Улица Петра Марковића – чија траса почиње од улице др Гордане Бабић, између кп 2382 и кп 2392, простире се целом дужином кп 2391 и завршава између кп 2386 и кп 2394, КО Ваљево.

68. Улица Драгољуба Беце Драгојловића – чија траса почиње од улице др Гордане Бабић број 70, на кп 2416, пролази кроз кп 7147/8, кп 2317/1, кп 2316, кп 2318/3, кп 2273/2, кп 2272/2 и простире се делом кп 2259. Улица завршава између кп 2272/2 и кп 2272/3, КО Ваљево.

69. Улица Луке Станчића – чија траса почиње од улице Ђуре Јанковића, на кп 2416, пролази кроз кп 2415 и простире се делом кп 2259 и кп 2230. Улица завршава између кп 2228 и кп 2229, КО Ваљево.

70. Улица Мише Павића – чија траса почиње од улице Милорада Ристића, између кп 7225/3 и кп 7206/5, простире се делом кп 7215 и завршава између кп 7212/4 и кп 7217, КО Ваљево; представља крак улице Милорада Ристића.

71. Улица Јешка Видића – чија траса почиње од улице Милорада Ристића, између кп 7206/4 и кп 7206/8, простире се целом дужином кп 7206/1 и завршава између кп 7206/11 и кп 7206/15, КО Ваљево; представља крак улице Милорада Ристића.

72. Улица Антонија Пурића – чија траса почиње од улице Рибничке, између кп 16034 и кп 16040, простире се целом дужином кп 16038 и завршава између кп 16037/9 и кп 16047/5, КО Ваљево; представља крак улице Рибничке.

73. Улица Бебице Милошевића – чија траса почиње од Калемегданске улице, између кп 9276/4 и кп 9276/5, простире се делом кп 9275/1 и завршава између кп 9276/17 и кп 9276/8, КО Ваљево; представља крак улице Калемегданске.

74. Улица сликара Миће Поповића - чија траса почиње од улице Калемегданске, између кп 9276/3 и кп 9274, пролази кроз кп 9273, кп 9267/8 и простире се целом дужином кп 9271/9 и завршава између кп 9271/6 и кп 9271/8, КО Ваљево; представља крак Калемегданске улице.

75. Улица Милорада Гавриловића – чија траса почиње од почиње од улице Бобовчеве, између кп 11257 и кп 8010, простире се делом кп 8002 и пролази кроз кп 11257. Улица завршава између кп 8065/17 и кп 11259, КО Ваљево; представља крак улице Бобовчеве.

76.Улица Драге Спасић - чија траса почиње од улице број 81, између кп 8013 и кп 8019, простире се целом дужином кп 8018 и завршава између кп 8027 и кп 8025/2, КО Ваљево; представља крак улице Бобовчеве.

77.Улица Ђуре Козарца – чија траса почиње од улице Попарски пут, између кп 11025/1 и кп 11028, простире се целом дужином кп 11024 и завршава између кп 11026/4 и кп 10941/1, КО Ваљево; представља крак улице Попарски пут.

78. Улица Проф. Луке Лазаревића – чија траса почиње од Кордунашке улице, између кп 10859 и кп 10860, простире се делом кп 10925/1 и завршава између кп 10867/13 и кп 10867/14, КО Ваљево; представља крак Кордунашке улице.

79.Улица Богдана Јанковића – чија траса почиње између кп 10839 и кп 10825, простире се целом дужином кп 10834 и завршава између кп 10893 и кп 10894, КО Ваљево; представља крак улице Његошеве.

80. Улица Илије Ђукановића – чија траса почиње од улице број 86, између кп 10828/3 и кп 10879, простире се целом дужином кп 10833 и завршава између кп 11390 и кп 10884, КО Ваљево; представља крак улице Његошеве.

81. Улица Рада Драшковића – чија траса почиње од улице Порторошке, између кп 7778/3 и кп 7778/1, простире се делом кп 7778/2, кп 7783/1 и целом дужином кп 7779/1. Улица завршава између кп 7783/8 и кп 7783/22, КО Ваљево; представља крак улице Порторошке.

82. Улица Јована Бабића – чија траса почиње од улице број 89, између кп 13018 и кп 13016, простире се делом кп 13114 и целом дужином кп 12963 до предложене улице број 89. Улица завршава између кп 12843 и кп 12964, КО Ваљево; има незванични назив Нова 217.

83. Улица Обрада Гавриловића – чија траса почиње од улице број 89, између кп 7651/6 и кп 7664, простире се делом кп 7651/1 и завршава између кп 7651/15 и кп 7650, КО Ваљево.

84.Улица Љубисава Андрића – чија траса почиње од Бирчанове улице, између кп 11370/1 и кп 11372, простире се целом дужином кп 11371, кп 11381/19 и пролази кроз кп 11381/1. Улица завршава између кп 11381/16 и кп 11381/9, КО Ваљево; представља крак улице Бирчанове.

85. Улица др Влајка Ђуровића - чија траса скреће из улице Пастерове код болнице ка Сењаку, кат. парцела бр. 2820/3 КО Ваљево.

Члан 3.

Начин и поступак обавештавања о овој Одлуци, означавање назива улица и обележавање кућним бројевима спровешће се у складу са Уредбом о адресном регистру и актима органа града Ваљево, донетим у складу са овом Уредбом.

Члан 4.

Називи улица из чл. 2. ове Одлуке одређени су сходно Елаборату уличног система за насељено место Ваљево, израђеног од стране Републичког геодетског завода од 17.07.2018. године.

Члан 5.

Министарство државне управе и локалне самоуправе Републике Србије доставило је акт о давању претходне сагласности за одређивање назива улица из члана 2. ове Одлуке бр. 015-05-00030/2019-24 од 22.02.2019.године.

Члан 6.

Ова Одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику града Ваљева".

СКУПШТИНА ГРАДА ВАЉЕВА
БРОЈ: 011-9/2019-04

ПРЕДСЕДНИК
СКУПШТИНЕ ГРАДА ВАЉЕВА
Милорад Илић

Образложење

Правни основ за доношење ове одлуке садржан је у члану 93. став 1. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“, број 129/07, 83/14-др.закон, 101/2016 и 47/18),), члана 181.став 1. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС“ бр. 72/09,18/10,65/13,15/15-УС,96/15 и 47/17-аутентично тумачење) члана 9. Уредбе о адресном регистру („Службени гласник РС“ бр. 63/17) члану 35. став 1. тачка 16) и 98.став 1. Статута града Ваљева („Службени гласник града Ваљева“, број 1/17-пречишћен текст, члану 4. Одлуке о одређивању назива деловима насељених места, улицама и трговима („Службени гласник општине Ваљево“, број 2/04-пречишћен текст) и члана 6. и 10. Одлуке о начину и поступку одређивања назива улица,тргова,градских четврти, заселака и других делова насељених места на територији града Ваљева („Службени гласник града Ваљева“ бр. 18/18).

Чланом 93. став 1. Закона о локалној самоуправи прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе утврђује празнике и одлучује о називима улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места на својој територији као и о додељивању звања „почасни грађанин“ особи чији су рад и достигнућа од посебног значаја за општину уз претходну сагласност министарства надлежног за послове локалне самоуправе.

Чланом 181. ст.1. Закона о државном премеру и катастру прописано је да Влада, на предлог Завода, прописује начин и поступак утврђивања кућних бројева, означавања зграда бројевима и означавања назива насељених места, улица и тргова, вођење регистра кућних бројева, улица и тргова, као и изглед табли са кућним бројевима и називима улица и тргова.

Чланом 35. став 1. тачка 16). Статута града Ваљева прописано је да Скупштина града у складу са законом утврђује називе улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места.

Чланом 9. Уредбе о Адресном регистру прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе одлучује о називима улица и тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места на својој територији, уз претходну сагласност министарства надлежног за послове локалне самоуправе .

Чланом 98. став 1. Статута града Ваљева прописано је да град одлучује о називима улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места на својој територији посебном одлуком, уз предходну сагласност министарства надлежног за послове локалне самоуправе.

Чланом 4. став 1. Одлуке о одређивању назива деловима насељених места, улицама и трговима прописано је да се називи делова насељених места, улица и тргова утврђују одлуком Скупштина општине, уз предходну сагласност надлежног министарства.

Чланом 6. Одлуке о начину и поступку одређивања назива улица, тргова ,градских четврти, заселака и других делова насељених места на територији града Ваљева прописано је да предлог одлуке о називима улица, тргова, градских четврти, заселака, и других делова насељених места подноси Комисија за одређивање назива улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места коју образује Скупштина града.

Чланом 10. Одлуке о начину и поступку одређивања назива улица,тргова,градских четврти, заселака и других делова насељених места на територији града Ваљева прописано је да поступци за одређивање назива улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места, започети пре ступања на снагу ове одлуке окончаће се по одредбама одлуке по којој су започети.

Промена назива врши се на исти начин као и њихово одређивање.

Разлози за доношење

Комисија за одређивање назива деловима насељених места, улицама и трговима утврдила је Предлог Одлуке о одређивању назива улица у насељеном месту Ваљево, на територији града Ваљева, наведених у члану 2. ове Одлуке и исти доставила Министарству државне управе и локалне самоуправе ради прибављања претходне сагласности.

Предлог ове Одлуке урађен је сходно Елаборату уличног система за насељено место Ваљево израђеног од стране Републичког геодетског завода од 17.07.2018. год.

Министарство државне управе и локалне самоуправе доставило је акт о претходној сагласности за одређивање назива улица из члана 2. Одлуке бр. . 015-05-00030/2019-24 од 22.02.2019.године.

Образложење предлога назива улица

1. Улица мајора Михаила Маџаревића

Михаило Маџаревић (Мургаш 13. јануар 1894.год. – Либертивил 20.фебруар 1965. године), био је српски официр и ратник из балканских и Првог светског рата. Носилац је три Карађорђевог звезде, Сребрне и Златне медаље за храброст, Ордена белог орла са мачевима, Албанске споменице, Ордена Легије части, Енглеског Ратног крста.**Први балкански рат** - ратни пут Михаило Маџаревић започео је као тек свршени деветнаестогодишњи питомац и поднаредник српске војске, у октобру 1912. године који се поклапа са почетком Првог балканског рата када је унапређење заслужио испољеном храброшћу. **Други балкански рат** - из Другог балканског рата је изашао као потпоручник и поред прележане колере, за храброст и заслуге у битци на Брегалници. **Први светски рат**- га је затекао на служби у Скопљу, али је одмах пребачен у околину Лознице где се истакао у борбама у току битке на Гучеву и био рањен у околини Каменице код Ваљева. За заслуге заробљавања већег броја официра аустроугарске војске које је заробио са својом јединицом добио је Златну медаљу за храброст. Низом следећих догађаја у току рата постао је „жива легенда“ српске војске и добио назив „ловац на живе језике“. У специјалној операцији извиђања на Мачванском фронту у ноћи између 8. и 9. маја 1915. год. као млади официр са 16 војника и три чамца прешао је реку Саву код Владимираца и на супротној страни заробили су одељење извиђача са старешином и пребацили на српску страну, тако да су добијени важни подаци о противничким снагама. За тај подвиг одликован је Орденом Карађорђевог звезде са мачевима 4. реда а његови војници Обилићевом медаљом за храброст. Слична операција поновљена је 22.маја у реону Новог Сада када су заробљени један поднаредник, каплар и седам редова. У ноћи између 26. и 27. маја потпоручник Маџаревић је са групом од тридесетак добровољаца извели су акцију и неопажено прешли Саву надомак Владимираца и заробили су једно аустроугарско одељење на локацији наспрам Бељина. Након ових подухвата непријатељи су уценили његову главу на 50.000 круна.**Солунски фронт** . Са српском војском повлачио се преко Албаније до Крфа, да би након опоравка учествовао у акцијама на Солунском фронту. Регент Александар Карађорђевић га је ванредно унапредио у чин капетана. У току борбе на Солунском фронту десио се његов најблиставији моменат у војничкој каријери. Руковођењем успешне акције уништио је митраљеско гнездо и омогућио освајање највишег врха Кучков камен на 2525 надморске висине. Тој акцији су присуствовали будући краљ Александар, војвода Живојин Мишић и француски генерал Морис Сарај, након које је одликован Орденом Карађорђевог звезде и Орденом легије части а војвода Мишић га је

унапредио у чин мајора. Постао је у својој 24. години најмлађи мајор у српској војсци и једини официр којег су ванредно унапредили Краљ Петар, Регент Александар и Војвода Мишић. После рањавања и опоравка, вратио се и учествовао у пробоју Солунског фронта и ослобађању Србије. Код Рековца су водили последњу борбу у Првом светском рату. **Послератни период.** При крају рата оженио је свештеничку кћи и изродио троје деце. Демобилисан је 1920. год. Да би 1933. године објавио књигу сећања #Кроз сјај и сенке рата“. **Други светски рат.** Када је избио Други светски рат, након слома наше војске, одбио је позив да приступи формацијама Недићеве Србије. После хапшења и боравка у логору Бањица, одведен је у заробљеништво у Немачку. По завршетку рата одбио је да се врати у комунистичку Југославију, и отишао је у Америку. Умро је 1965. године у Либертивилу, где је и сахрањен у порти манастира Светог Саве.

2. Улица фото Милке Антић

Милка Антић (Пожаревац 23. априла 1903. год. Ваљево 24. марта 1985. год.). У Београду 1915. год. са 12 година учи занат у фототографској радњи Димитријевића. Када је упознала свог будућег мужа Божидара Антића који је био на војној академији почетком 20-тих година прошлог века прелази у Ваљево где је отворила фотографску радњу, по сећању ћерке Косаре, 1928. године отворила је фотостудио најпре у ул. Војводе Мишића а потом у Карађорђевој. Имала је троје деце Косару, Милицу и Радојка. Сви су 1945. године били ухапшени из политичких разлога а кућа и радња у Карађорђевој бр. 55 тада им је и одузета. Нема куће у Ваљеву и ваљевском крају а да не поседује бар једну фотографију из њиховог студија. Тако је и чувена фотографија на вешалима Стевана Филиповића, када пркоси фашистима са узгигнутим песницама која се налази у Уједињеним нацијама настала је у њиховој радњи. Милка Антић и сви чланови њене породице рехабилитовани су. Фотографска радња затворена је 1975. године.

3. Улица Благоја Чупаревића

Благоје Чупаревић (Призрен 1907. године – Ваљево 1992. год.). Основну школу завршио је у у Српској народној школи у Призрену 1919. године. Нижу гимназију завршио је 1922 год. А вишу 1927. године у Великој државној гимназији у Призрену. Студирао је на Филозофском факултету у Скопљу. Дипломирао је на групи за српски језик и јужнословенску књижевност 1931. године. Професорски испит положио је у Београду 1936. године. У звање професора постављен је 1937. године. До 1941. године радио је као професор у призренској Гимназији. Други светски рат провео је у заробљеништву. Од 1945. године живи и ради у Ваљеву као професор у Првој мешовитој гимназији, потом Вишој мешовитој гимназији и Техничкој школи где је пензионисан 1971. године. Као професор, који се истицао у педагошком раду, именован је за педагошког саветника 1963. године. Као руководиоца архивског средишта и сарадника САНУ дао је велики допринос раду ваљевских институција културе у периоду после Другог светског рата. Његов рад се може назвати просветитељским, јер је био предавач, васпитач, истраживач и чувар културних добара и вредности. Главни предмет његовог истраживања је судбина полугласника, као једне од старих црта српског језика средњештокавског говора.

4. Улица др Владе Поповића

Владимир Поповић – биографија из пресуде Окружног суда у Ваљеву Рех. бр. 34/07 од 29.10.2007. год. (село Влашко Поље, Срез Космајски, Округ Београдски 30.09.1876. год. – Ваљево 24.09.1944). После основног и средњег образовања завршио је студије опште медицине и хирургије, на Универзитету Франц Јозеф I у Грацу. Обављао је дужност лекара у Срезу Студеничком, Левачком, Јасеничком,

Тимочком, све до 1911. године када је постављен за начелника Хируршког одељења Окружне болнице у Ваљеу. Као резервни санитарски официер обављао је дужности лекара током Првог и Другог балканског рата (1912-1913), а потом у Првом светском рату (1914-1918) у својству команданта Трећег Завојшта Дринске дивизије, у чину санитарског мајора. Нарочито се истакао као вредан и искусан оператор у првим данима напада на положаје Сокола, Рововске и Баздарске Косе, када је успео да с највећом прецизношћу укаже хируршку помоћ. У тим данима прошло је 409 рањеника, који су лечени у Трећем Завојшту Дринске дивизије. Радио је и хируршкој болници у Лесковцу где је за пет дана указана хируршка помоћ над 280 рањеника с највећом прецизношћу и брзином. Пребродио је многе невоље Солунског фронта на коме су многи неговани и оперисани у Завојшту Дринске дивизије под руководством др Владимира Поповића. Као ратни хирург одликован је Златном медаљом за ревносну службу (1913), Крстом милосрђа, Орденом Светог Саве четвртог степена и Руским орденом Св. Светислава другог степена, који је примио од команданта Дринске пешадијске дивизије 20.02.1918. године. По завршетку Првог светског рата др. Поповић је решењем Врховне команде у новембру 1918. године одређен за хирурга Дринске сталне војне болнице у Ваљеу. У исто време обављао је дужност управника Окружне болнице у Ваљеу. Др Поповић је засновао породицу 1914. године са Десанком кћерком Михаила Јовановића министра правде и председника Касационог суда у Београду. Имао је троје деце, чији је животни пут као и њиховог оца занимљив и трагичан. Др. Поповић је од 1920-1926 године био управник болнице у Ваљеу. После пензионисања (11. јун 1926. год.) наставио је са приватном лекарском праксом у породичним стамбеним зградама постојећим у Даниловића улици у Ваљеу. Као познати хирург и лекар у Ваљеу и околини важио је за лекара који многе своје лекарске услуге није наплаћивао па су га сматрали „сиротињском мајком“. У поступку рехабилитације а по казивању сведока у току своје лекарске каријере обавио је преко 20.000 лекарских интервенција лечећи рањене и болесне српске војнике при повлачењу преко Албаније, на Крфу и пробоју Солунског фронта на Кајмакчалан. Познавао је четири страна језика, латински, старогрчки, немачки и француски. Припадао је Демократској странци свога ујака Љубе Давидовића и био члан главног одбора. У вихору Другог светског рата др. Поповић је евакуисао Ваљевску болницу, са целим особљем у Ужице, повлачећи се с војском. Кад је у окупираном Ужицу један немачки официер од њега тражио да покаже све Јевреје који се налазе у болници, будући да је одлично знао немачки језик, представљајући се као пуковник Југословенске војске, др. Поповић је све Јевреје посрбио, дајући им на крају презимена додаток „вић“. Убрзо је добио одобрење да са свом опремом болницу врати у Ваљево. У окупираном Ваљеу др. Поповић звани „мали Влада“ није остао по страни. Као ратни хирург у два Балканска и Првом светском рату, остао је веран датој заклетви Краљу и отаџбини. У време када је требало да се одлучи на којој ће страни бити, прихватио је дужност председника Окружног ваљевског равнорског одбора, у којем су били познати ваљевци. Као угледни лекар и хуманиста борио се за опстанак свог народа. Лечио је људе без паре и динара, старао се о њиховој безбедности и исхрани. Као одличан познавалац немачког језика штитио је своје суграђане пред окупаторском влашћу, често ризикујући свој живот и живот чланова своје породице. То је чинио у границама својих моћи, не успевши да заштити своје синове (син Ратибор био је приправник у ваљевском суду; професор економских наука у Трговачкој академији у Ваљеу; 1943. године ухапшен од стране Гестапо-а и спроведен у логор на Сајмишту, а касније транспортован у логор на граници Украјине и Пољске; после рата остао је да живи са породицом у Француској. Други син Драгош отишао је у редове добровољаца, љотићеваца и убрзо пребегао у редове Југословенске војске у отаџбини у одред Нешка Недића; после доласка партизана и од нове власти

осуђен је на дугогодишњу робију као „народни непријате“ и сарадник окупатора“; после пуштања из затвора отишао да живи у САД). Судбина Др Владе Поповића је сурова и нечасно окончана. У време када су невини људи страдали само на „показивање прстом“, др мали Влада, легенда ваљевског здравства, није избегао судбину преко 4.000 страдалника, само зато што нису били исте идеологије. Тадашњи истражни судија Преког суда у Ваљеву, партизански пуковник Михаило Ђорђевић, покушао је да га приволи да пређе на њихову страну, чиме би спасао живу главу. Кад му то није успело оптужио га је као „народног непријатеља и сарадника Драже Михаиловића“, претећи да ће му се судити. Др Поповић није признавао легалитет партизанске власти, већ као легалну признавао власт Краљевине Југославије, Краља Петра Другог и Краљевску владу у Лондону. Као многи којима није суђено, јер није било доказа, др Поповић је убијен 24. септембра 1944. године, само 10 дана од наводног „ослобођења“. Конфискована је сва његова имовина у Ваљеву као сараднику Држе Михаиловића. На месту где су постојале његове куће и лекарска ординација у Ваљеву подигнуто је дечје обданиште. Име др Владимира Поповића познатог као др Мали Влада скоро да је заборављено као и његово велико дело. Не зна се ни гроб тог ваљевског ратника и хуманисте. По званичним подацима умро је 1944. године у својој 70. години живота. У правноснажној пресуди Окружног суда у Ваљеву Рех. бр. 34/07 од 29.10.2007. године наведено је да је др. Владимир Поповић, као сарадник покрета Драже Михаиловића, на свиреп и нељудски начин дана 24.09.1944. године је убијен, а да према њему никада није спроведен било какав поступак, чиме је повређено цивилизацијско право на одбрану у законом спроведеном поступку, па самим тим и право на фер и непристрасно суђење, те и право на двостепеност суђења. Суд је донео пресуду у складу са Законом о рехабилитацији, којом је усвојио захтев сина Ратибора Поповића за рехабилитацију пок. др. Владимира Поповића и утврдио да је дана 24.09.1944.године пок. др. Владимира Поповића лишен живота, без одлуке суда и без спроведеног поступка, из идеолошко-политичких разлога, као жртва прогона и насиља, чиме је повређено његово право на живот.

5. Улица Ивана Фрегла

Иван Иво Фрегл (? -1941.г.). Словенац, мајор војске Краљевине Југославије. Био је међу првим официрима који су се придружили покрету Драже Михаиловића на Равној Гори. Заједно са мајором Александром Мишићем, сином војводе Живојина Мишића, заробљен је у немачкој акцији усмереној против Равногорског покрета, која је спроведена почетком децембра 1941. године, после битке на Кадињачи и преласка главнине партизанских снага у Босну. Мишић и Фрегл су спроведени у Ваљево, где су стрељани 17. децембра исте 1941. године. По предању, последња жеља мајора Фрегла је била да лично командује стрељачким водом који га је стрељао. Иза њега је остало дирљиво писмо које је из ваљевског затвора упутио својој супрузи Милици.

6. Улица Емила Шмита

Емил Шмит (Дегурић 07.08.1907. - 12. 02.1996. Београд). Емил Шмит је син Јулијуса Шмита швајцарског инжењера чији је долазак у Ваљево почетком 20. века везан за долазак и других швајцараца у Србију: Финеја и Фегела који први учествују у истраживању руда, а затим и у изградњи нове електричне централе у Ваљеву чији су власници. Јулијус је током Првог светског рата био један од чланова Комисије која је документовала аустроугарске злочине у Подрињу и Мачви после Церске битке. Емил је радио у породичном предузећу у заступништву за продају америчких аутомобила марке „ДОЦ“ и „ФОРД“ и био је сувласник прве аутобуске транспортне

фирме у Ваљево која је била својеврсна претеча послератне Стреле Ваљево. Емил је завршио пилотску школу у Мостару и био је један од оснивача Ваљевског Аероклуба основаног 1933. године.

7. Улица фото Обрена Јовановића

Обрен Јовановић (село Коњско код Требиња 1897.год.- Ваљево 07.07.1988.год.) Фотографијом се бавио од 1924.године као аматер, затим касније је постао фоторепортер полицијске школе у Сремској Каменици. Поред осталих догађаја фотографисао је сахрану краља Александра Карађорђевића 1934. године. Као избеглица у Ваљево је са породицом дошао 1941. године. Како није добио дозволу за рад фотографисао је и илегално по селима. Испит за фотографа полагао је у Ваљево 1943. године. Догађаје у граду почео је да снима тек по његовом ослобођењу 1944. године. Наставио је да то ради и у послератном времену. Више од 5000 фотографија, које представљају визуелну хронику Ваљева и ваљевског краја поклонио је Историјском архиву и Народном музеју у Ваљево. Добитник је Септембарске награде Ваљева за 1980. годину.

8. Улица генерала Крсте Смиљанића

Крста Смиљанић (Љубиш 17/29 децембар 1868. год. – Београд 14. мај 1944.год.) био је армијски генерал, бан Зетске бановине 1929-1931. год. И сенатор. Завршио је основну школу и гимназију, 1888. год. Уписао Нижу школу Војне академије коју је завршио након три године и добио чин инжењерског потпоручника. У октобру 1896. год. Завршио је Вишу школу Војне академије, одакле је преведен у генералштабну струку. За време Првог балканског рата био је сарадник војводе Радомира Путника, који му је поверио руковођење Саобраћајног одељења врховне команде. Никола Пашић, тадашњи председник владе, га је по завршетку Другог балканског рата уврстио у састав делегације мировних преговора у Букурешту. Током Првог светског рата командовао је Дринском дивизијом у ратним операцијама и током повлачења преко Црне Горе и Албаније. После Првог светског рата био је командант Треће армијске области, члан Врховног законодавног савета, бан Зетске бановине 1929-1931, а од 10. јануара 1932. године указом краља Александра био је постављен за сенатора. До почетка Другог светског рата живео је у Београду, да би се непосредно по његовом почетку вратио у Љубиш. Немачка команда га је спровела у Београд где је био у кућном притвору у свом стану. Ту је и умро 14. маја 1944. године.

Унапређење у чинове: Од 1894. год. је имао чин поручника, 1902. год. Мајора, 1913. год. Пуковника а од 1923. год. Чин армијског генерала.

Одликовања: Орден Карађорђевог ордена, Орден Белог орла, Орден Светог Саве, Орден Југословенске круне, Чехословачки ратни крст, Орден Румунске круне, Француски ратни крст, итд.

9. Улица принца Ђорђа Карађорђевића

Принц Ђорђе Карађорђевић (Цетиње 08. септембра 1887. год.- Београд 17. октобар 1972.год.). Био је први син краља Петра Првог и Зорке, кћери црногорског краља Николе Првог. Био је престолонаследник Краљевине Србије од 1903. до 1909. године када се одрекао права на престо у корист млађег брата Александра. Принц Ђорђе је ишао у војну школу у царској Русији, био је то Кадетски корпус цара Александра Другог. У вези његове абдикације „Политика“ у коментару вести о абдикацији пише 1909. „ Онај, који је био најизразитији представник националног отпора према Аустрији уклоњен је и Аустрија сад тријумфује. У сећању народном то ће остати забележено за свагда, и у Србији а нарочито ван Србије. Заборавиће се све остало, а остаће само једно да је престолонаследник Ђорђе уклоњен зато што је хтео рат Аустрије“. Принц Ђорђе је учествовао у оба Балканска рата и у Првом светском рату

када је тешко рањен у Битки на Масчковом камену, код Крупња септембра 1914. године. Тада је пребачен на лечење у Ваљевску болницу. Принц Ђорђе је 1925. године ухапшен и смештен у Специјалну психијатријску болницу у Горњој Топоници код Ниша. Ослободили су га Немци 1941. године. Понудили су му да буде владар окупирани Србије, што је он одлучно одбио и тако стекао поштовање народа, савезника, али и комуниста. Када је ослобођен Београд одбио је понуду генерала Пеке Дапчевића да добије од државе лични аутомобил и шофера, тврдећи да му је довољан његов бицикл. Сахрањен је у задужбини свога оца, Цркви Светог Ђорђа на Опленцу код Тополе.

10. Улица Топлице Милана

Топлица Милан је митска личност из Српске средњовековске епске поезије. Према народним песмама рођен у околини Прокупља а погинуо у Косовском боју. По предању је био побратим Милоша Обилића и Косанчић Ивана. Непосредно пре битке себе је обећао је девојци, Косовки девојци. По народној традицији за његово име се везује више средњовековних преостатака, пре свега остаци Куле у селу Виче код Прокупља, као и неки други локалитети, међу којима у ваљевском крају остаци зидина у Берковцу.

11. Улица Браће Дабића

Браћа Дабићи су из села Гола Глава код Ваљева (засеок Јаутина) а живели су у II половини XVIII и првој половини XIX века. Потичу из једне од најугледнијих породица ваљевског краја. Породица Дабић се током 18. века са територије данашње Црне Горе доселила на територију Србије, у ваљевски крај, у Јаутину – заселак села Гола Глава. Од Дабића су најпознатији Живко и његов млађи брат Гаврило – Гаја.

Живко (1777. – 1807. погинуо у борбама на Дрини а сахрањен је код код манастира Каона);

рестаурирао је *Дабино јеванђеље* које је поклонио манасиру Боговађа на коме су чланови Правитељствујушћег совјета сербског полагали заклетву. Био је ожењен Станицом ћерком обор-кнеза Алексе Ненадовића. Живко је уз Алексу Ненадовића био један од организатора предустаничких догађања на почетку 19. века, а потом активан учесник Првог српског устанка и војвода соколски. Погинуо је у бојевима на Дрини 1807. године.

Пре рата био је буљубаша и срески кмет код манастира Докмир код Уба. Један је од иницијатора и активних учесника I српског устанка, храбро се борио у неколико бојева а бивао је капетан и соколски војвода који је уживао велико поверење Ђорђа Петровића Карађорђа.

Гаврило – Гаја (пред крај XVIII – Ваљево, 4. априла 1850) учествовао је у оба српска устанка и посебно се истакао у боју на Дубљу. Наследио је брата Живка након погибије, најпре као капетан, а од 1919. и кнез Ваљевске Посавине са седиштем у Палежу (садашњем Обреновцу). Касније бивао члан и председник Окружног суда у Ваљеву, а пензионисан је 1847. као члан Врховног суда када се вратио у Ваљево где је имао велику имовину. Поред кућа у центру Ваљева њему је припадало и такозвано Дабића поље. Гаврилов син Марко (1815- Ваљево око 1870), школовао се у Русији, био у преком суду актерима Катанске буне 1844, окружни начелник у више места, народни посланик и државни саветник.

12. Улица Кићанова

Кићан, надимак за Крсту Марковића, српског фрајкора током Аустро-турског рата 1788-1791. Крста Марковић зв. Кићан живео је крајем 18. и почетком 19. века. *Фрајкори* су српске добровољачке војне јединице које су учествовале у рату Аустрије

против Турске 1788. до 1791. године. Углавном су биле образоване од избеглица – добровољаца из Србије и Босне, а бориле се на страни Аустрије са циљем да помогну у ослобођењу вишевековног ропства под Турцима. У њима је било доста житеља Србије, па и ваљевског краја (попут Ђорђа Петровића Карађорђа, Алексе Ненадовића...). *Фрајкорци* су припадници тих добровољачких формација у странијој земљи са намером да свом народу изборе ослобођење. Један од тих фрајкораца је и *Крста Марковић*, зв. *Кићан*. Пошто се у литератури појављује и под презименима Матковић и Котарац определили смо се да његову улицу назовемо његовим надимком јер је под њим био и најпознатији. Према легенди најпре је био хајдук, а по преласку преко Саве озгерцир (војну обуку) обавио је на Петроварадину. Кад се вратио у Србију био је буљубаша код кнеза Алексе Ненадовића. У Првом српском устанку афирмисао се као велики јунак, а његова судбина није позната. Син му Сретен Кићић (по његовом надимку имао је презиме) био је запажен као учесник Другог српског устанка.

13. Улица Марка Лазаревића

Марко Лазаревић (Доња Буковица, 1830 – Београд, 1890) судија, министар, члан државног савета. Основну школу учио у Ваљеву, а гимназију у Београду. Студирао права у Хајделбергу и Паризу. Као судски чиновник и судија службовао у Ваљеву, Шапцу и Београду. Као судија у Београду водио је истрагу убиства Кнеза Михаила. Потом је био посланик, па министар унутрашњих послова и правде (1872-74), председник Касационог суда и члан Државног савета.

14. Улица Проте Јевте Поповића-Кувелџе

Прота Јевта (и Јефта) Поповић (1823 – 1912), свештеник, национални радник, један од вођа Бабинске буне. Родом из Бабина, између Пријеполја и Плеваља. Школовање је започео у родном крају, а богословију завршио у Београду. Из Београда се враћа у родни крај где преузима парохију. Био је активан у организацији више побуна против локалних турских власти на почетку друге половине 20. века, а пре свега која је 1875. године вођена у Полимљу ради ослобођења тих крајева од турске власти. После Херцеговачког устанка 1862 долази у Београд одакле је упућен у Карановац (Краљево). Потом се враћа у родни крај и учествује у организацији Бабинске разуре (буне) 1875, која је 1875. године вођена у Полимљу ради ослобођења тих крајева од турске власти, а била је повезана са такозваном Невесињском пушком. Затим је активно учествовао у Српско-турским ратовима 1876/78. По завршетку ратова долази у ваљевски крај и постаје свештеник у Ћелијама и Драчићу. Са породицом се населио у селу Стубо.

15. Улица војводе Бојовића

Петар Бојовић (Мишевићи код Нове Вароши, 1858 — Београд, 1945) прослављени српски и југословенски војвода - фелдмаршал. Учесник српско-турских ратова 1876/8. и Српско-бугарског рата 1885. године. Од 1891. начелник штаба Моравске дивизије. На почетку Балканских ратова постављен за команданта коњичке дивизије. Истакао се током Кумановске и Битољске битке, после којих добија генералски чин. На почетку Првог светског рата био је командант Прве армије, а приликом повлачења преко Албаније начелник врховне команде. Пред пробој Солунског фронта налази се на челу Прве армије. После пробоја фронта добија чин војводе, односно фелмаршала. После рата постао је командант Прве армијске области и на тој функцији је остао до децембра 1920. године, када је именован за начелника Главног генералштаба војске Краљевине СХС. Децембра исте године стављен на располагање, а убрзо и пензионисан. Током Другог светског рата је одбио предлог окупатора да сарађује са њима. Умро је после ослобођења Београда и физичке

тортуре која је над њим спроведена.

16. Улица војводе Путника

Радомир Путник (Крагујевац 1847 — Ница 1917) први српски војвода - фелдмаршал. Током богате војничке каријере био је два пута начелник Главног генералштаба, пет пута Министар војни и начелник Штаба Врховне команде Војске Краљевине Србије у Балканским и Првом светском рату. Ратну каријеру је започео учешћем у Српско-турским ратовима 1876/78 и Српско-бугарском рату 1885. У балканским ратовима био је начелник штаба Врховне команде а после Кумановске битке унапређен је у чин првог војводе (фелдмаршала) српске војске. У Првом светском рату био је начелник штаба Врховне команде, све до погоршања здравственог стања 1916. године. Једно време је боравио у Крфу, а потом је пребачен у Ницу, где преминуо. Његови посмртни остаци су пренети у отаџбину 1926. године.

17. Улица 17. пука

17. пешадијски пук Дринске дивизије је био једна од прослављених ваљевских јединица Српске војске. Пук је основан 1901. године, у оквиру тада спроведених војних реформи после којих је повећан број пукова у Србији. Овај новоосновани пук је смештен у ваљевској касарни на Илици саграђеној 1885. године, која је испражњена 1899. године, после изградње нове касарне на брду Крушик. Ту је, у мирнодопским условима, остао стациониран до фактичког краја свога постојања 1941. године. 17. пешадијски пук је учествовао у многим борбама током Првог и Другог балканског рата, као и Првог светског рата. Због запажене улоге коју је имао у борбама за ослобођење Битоља током Првог балканског рата једно време је незванично називан и Битољски пук. Код села Владимирци налази се спомен обележје војницима 17. пука погинулим током Церске битке.

18. Улица генерала Владимира Цукавца

Владимир Г. Цукавац (Ваљево 1884. – Београд 1965), српски и југословенски официр, генерал. Рођен у Ваљеву, у официрској породици. По завршетку војног школовања је службовао у различитим гарнизонима, а током балканских ратова је прекомандован у Дринску дивизију. По преласку преко Албаније рањен је на Солунском фронту и упућен на лечење у Бизерту. После рата је распоређен у Шумадијску дивизијску област, а потом упућен на генералски течај у Париз. По повратку из Француске заузима различите одговорне дужности у генералштабу и Војној академији, као и функцију војног аташеа у Софији и уредника листа Ратник. Потом је постављен за команданта Дравске дивизијске области. Са чином армијског генерала војске Краљевине Југославије, на почетку Другог светског рата је командовао 5. армијом одговорном за бугарску и румунску границу. Био је носилац многи српских, југословенских и француских одликовања.

19. Улица генерала Стојшића

Александар К. Стојшић (Ваљево 1874 – Београд 1937), српски и југословенски официр, генерал. Пореклом из старе и угледне ваљевске породице. Основну школу и гимназију учио у родном граду, а Војну академију завршио 1895. године када је добио чин потпоручника; чин капетана добио је 1904, а чин генерала после Првог светског рата, 1923. године. Почетак војне каријере је започео у родном Ваљеву, у Дринској дивизије, а потом прелази у Београд у Министарство одбране. Током Првог светског рата једно време је био на челу ваљевског 17. пешадијског пука. После повлачења преко Албаније активно учествује у борбама на Солунском фронту, где је био и тешко рањен. По завршетку рата службује на територији Македоније, а потом у Словенији и Црној Гори где је би командант Зетске дивизијске области. Потом је

постављен за помоћника команданта 4. и 2. армије. Био је одликован многим знамењима, како српским, тако и руским и француским.

20. Улица генерала Станисављевића

Живко М. Станисављевић (Ваљево 1883 – Београд 1973), српски и југословенски официр, генерал. Школовање започео у родном Ваљеву. По завршетку војног школовања у Београду каријеру је започео као командир чете у ваљевском 5. пешадијском пуку. Учествовао у балканским ратовим и Првом светском рату. После рата произведен у чин пуковника. Током 1923. и 1924. године био је војни аташе у Будимпешти, а 1925. године произведен у чин генерала (бригадног, па 1931 дивизијског и 1937 армијског). Био је командант Осијечке и Моравске дивизионе области и Приморске армијске области, као и предавач на Војној академији и уредник листа Ратник. Заробљен у априлском рату и рат провео у заточеништву. По завршетку рата се вратио у домовину.

21. Улица генерала Илије Гојковића

Илија М. Гојковић (Дреновац, 1854 — Јонско море, 15. фебруар 1917), српски генерал и војни министар у влади Краљевине Србије. Учествовао је као добровољац у српско-турским ратовима, командовао батаљоном, постао генерал и министар војни (март 1910 — фебруар 1911). Значајан део каријере је провео у Ваљеву на различитим функцијама у оквиру Дринске дивизије (командант 5. пука, командант 1. пешадијске бригаде, командант дивизијске области). Током балканских ратова био је командант Моравске дивизије првог позива која се истакла у кумановској, битољској и брегалничкој бици. У Првом светском рату је био командант Моравске дивизије првог позива (у биткама на Церу и Колубари), а 1915. године је био командант Тимочке војске. Након повлачења, због болести пребачен је на лечење у Француску. Приликом повратка из Француске на Солунски фронт брод на коме се налазио је торпедован у близини Сицилије. Пошто је Гојковић одбио да се преда, убијен је у чамцу за спасавање и потонуо у Јонском мору.

22. Улица Војводе Богдана

Богдан Југовић Хајнц - *Војвода Богдан* (Ваљево 1882 — 30. мај 1905, село Петраљица код Куманова), пешадијски поручник и четнички - комитски војвода са почетка 20. века. По оскудним подацима Богдан је био син пољског емигранта који је у Србији био ангажован као санитетски официр.* Рођен је у Ваљеву 1882. године, а врло брзо је остао без оца. Богдан је гимназију завршио у Београду где је 1898. уписао војну академију коју завршава 1901. године добивши чин пешадијског потпоручника. После мајског преврата 1903. године Богдан се опредељује да учествује у комитским акцијама у од Турака још неослобођеним крајевима. Чета коју су предводили Богдан и Боривоје Јовановић, звани војвода Брана, је крајем пролећа 1905. године, у селу Петраљица код Куманова упала у турску заседу. Том приликом су Богдан и Брана погину, као и скоро сви њихови војници. Њихова смрт је опевана у народу а написан је и популарни позоришни комад „Војвода Брана“. 1923. године откривен је споменик војводама Богдану и Брани и њиховим четницима, на месту где су јуначки пали, а 1925. године је код петраљичке цркве освећен споменик који је Богдану Југовићу Хајнцу подигао његов друг генерал Петар Живковић.

* Презиме Хајнц се у Ваљеву среће у кратком периоду од 1886. када се на положају референта санитета Дринске обласне дивизијске команде налази санитетски мајор др Освалд Хајнц (дошао из Пољске у Србију 1874; током ратова 1876/78 био управник нишке војне болнице). Он је 1888. године у Ваљеву пензионисан због болести, а умро је наредне 1889.

23. Улица генерала Миловановића

Милан Ж. Миловановић (Шетоње код Пожаревца 1874 — Београд 1942.), армијски генерал Југословенске војске, министар војске и морнарице у краљевској влади и професор Војне академије. Одрастао је у Ваљеву где му је отац био свештеник у манастиру Ћелије. Војно школоване започео 1891. године. Службовао као потпоручник и поручник, а у чин капетана произведен је 1903, потпуковника 1911, пуковника 1913. Током балканских ратова био је начелник Дринске дивизије. Учествовао у Првом светском рату. После рата постаје генерал, прво дивизијски 1923, а 1928. године армијски. У периоду од 1929. до 1934. године био је начелник главног генералштаба Југословенске војске, а потом и министар војни. Као војни писац објавио је више радова (само у војном часопису „Ратник” двадесетак) и превода, углавном из тактике. Носилац је ордена Карађорђевог звезде и других значајних одликовања.

24. Улица Штурмова

Павле Јуришић Штурм – Паул Штурм (Герлиц, 1848 – Београд, 1922), српски, а касније и југословенски официр, генерал. Пореклом је био Лужички Србин. Војну академију је похађао у Вроцлаву и Нансију. У Француско-пруском рату је био водник у јединицама Краљевине Пруске. После тога долази у Србију и где је променио име у Павле Јуришић и додао своје бивше презиме као надимак, учествовао је у српско-турским ратовима, Српско-бугарском рату, оба балканска рата и Првом светском рату, напредујући од чина поручника до чина генерала. У Српско-бугарском рату је био је командант 6. активног пука ваљевске Дринске дивизије. У Првом балканском рату је био командант Дринске дивизије првог позива и са њом је учествовао у Кумановској бици, после које је добио чин генерала. У Првом светском рату је постао командант Треће српске армије и њоме је командовао у Церској и Колубарској бици. Пред краја рата је постављен на дужност канцелара Краљевских ордена. Пензионисан је 1921. године.

25. Улица генерала Косте Ђорђевића

Коста Р. Ђорђевић (Шабац 1885 – Београд 1959), српски и југословенски официр, генерал. Школовао се у Шапцу, војну академију завршио у Београду. Учесник ратова 1912-1918. Велики део своје војне каријере провео у Ваљеву. Једно време био командир митраљеског одељења 17. пешадијског пука, па помоћник начелника штаба Дринске дивизијске области, командант 2. и 3. батаљона 5. пешадијског пука, командант 5. пешадијског пука и командант Дринске дивизијске области (од 1939 до 1941). Активно је учествовао у друштвеном животу Ваљева, између осталог и као председник стрељачког друштва. На почетку Другог светског рата 1941. године је заробљен и рат је провео у немачким логорима. Званично се пезионисао по повратку из заробљеништва 1945. године.

26. Улица др Драгиње Бабић

Драгиња Бабић (Ваљево, 1886 — Ваљево, 24. јануар/6. фебруар 1915), лекар, жртва велике епидемије тифуса. Рођена је породици трговца Јанка Бабића који је 1892-1893 био председник општине Ваљево. Школовала се у Ваљеву а студије медицине, као стипендиста ваљевске општине, започела у Цириху а завршила у 1911. у Берлину. Целча њена царијера је везана за Ваљево, где је прво била помоћни лекар у Окружној болници а потом општински лекар. Као лекар у Ваљеву је радила и током балканских и Првог светског рата. Након продора аустроугарских трупа у јесен 1914.

повлачи се са српском војском у Пирот где је била управник Окружне болнице. После Колубарске битке вратила се у Ваљево. Неговала је оболеле од тифуса и заразила се овом опаком болешћу, од које је умрла.

27. Улица Илије Радивојевића

Илија Ф. Радивојевић – Чича (Брезовице код Ваљева, 1871 — Дренк - Црни Врх, 1913), српски официр. Одрастао у земљорадничкој породици. Школовао се у Ћелијама, Ваљеву и Шапцу, војну академију завршио у Београду, а усавршавао се у Русији. Учествовао је у официрском пучу 1903. године и био један од главних организатора, а потом и један од оснивача удружења Црна рука (Уједињење или смрт). Учествовао у оба балканска рата. У Првом је био командант дринског прекобројног пука и по заузећу Прибоја произведен је у чин пешадијског потпуковника. У Другом балканском рату је био командант 19. пешадијског пука и погинуо је испод Црног Врха, у Дренику, предводећи своје јединице. Сахрањен је у Београду.

28. Улица војводе Драгомира

Драгомир Протић - Војвода Драгомир (Ужице 1877 — Табановци 1905), официр и четнички – комитски војвода са почетка 20. века. Рођен у Ужицу, са породицом се преселио у Осечину где је завршио основну школу. Гимназију завршио у Шапцу, а војну академију у Београду. У пролеће 1905. поручник Протић заједно са неколико подофицира добија задатак да се са четом војводе Владимира Ковачевића пређе на територију Скопске Црне Горе, са циљем наоружавања тамошњих устаника против турске власти. Погинуо је у борби са Турцима код села Табановци, испод Козјака.

29. Улица Милорада Матића

Милорад М. Матић (Ваљево 1874 – Добруца 1916) официр, потпуковник. Школовање започео у Ваљеву, наставио у Шапцу; војну академију завршио у Београду. Као официр службовао у Ваљеву, Крагујевцу и Београду. Активно учествовао у оба балканска рата као и у Првом светском рату. Посебно се истакао у борбама на Гучеву, када је одликован Карађорђевоом звездом. После преласка преко Албаније упућен у Одесу да образује добровољачки корпус, са којим се борио у Добруци где је и погинуо.

30. Улица пуковника Банићевића

Банићевић Ђ. Милош (Ваљево 1882 -), официр пуковник, артиљерац. Рођен у Ваљеву 1882. године у чиновничкој породици. Школовао се у Ваљеву, Шапцу и Београду. Војну каријеру започео као потпоручник у ваљевском 5. пешадијском пуку, одакле је преведен у артиљерију. У ратовима од 1912. до 1918. године био је командир батерије брзометних топова и учествовао у разним борбама. После ратова био командант дивизиона и командант пука. У чин артиљеријског пуковника унапређен 1924. године. Последњу годину активне службе провео је у Гарнизонској управи у Сарајеву као гарнизонер. Пензионисан је по својој молби 1937. г. Одликован орденима Карађорђевог звезде, Белог орла, Југословенске круне и др. Нема података о времену смрти.

31. Улица мајора Вражалића

Јован М. Вражалић (Ваљево, 1879 – Кајмакчалан 1916), официр, мајор. Рођен у чиновничкој породици у Ваљеву где се и образовао. Војну академију завршио у Београду. Учествовао у оба балканска и Првом светском рату. Као пешадијски мајор и командант 1. батаљона 5. пешадијског пука Дринске дивизије 1. позива погинуо је на Кајмакчалану.

32. Улица мајора Ђорђевића.

Ђорђевић С. Добросав (Ваљево 1880 – Мачков Камен 1914), официр, мајор. Школовао се у Ваљеву, а војну академију завршио у Београду. Службовао у Ваљеву, прво у 17, а потом у 5. пешадијском пуку. Припадао организацији Црна рука (Уједињење или смрт). Учествовао у оба балканска рата у чину капетана и одликован је Карађорђевоом звездом и и унапређен у чин мајора. На почетку Првог светског рата погинуо је на Мачковом Камену. Његови посмртни остаци су пренети у Ваљево.

33. Улица др Павла Војтеха

Павле Војтех (Ваљево 1876 – Ваљево 1915), лекар, жртва велике епидемије тифуса. Школовање је започео у Ваљеву. Медицину је студирао у Бечу. Већи део своје каријере службовао у ваљевском крају, прво као цивилни лекар у Убу и Ваљеву, а потом, са чином капетана, као војни лекар у Сталној војној болници Дринске дивизије. Пре Првог светског рата добио је чин мајора. Током рата и он, и његова супруга Наталија (као добровољна болничарка) су лечили рањенике у ваљевским ратним болницама. Почетком 1915. године, лечећи оболеле од тифуса и сам се разболео и умро.

34. Улица Драгојла Дудића

Драгојло Дудић (Клинци, 1887 – Мачкат 1941), зељорадник, солунац, првоборац, народни херој. Био је један од најужорнијих домаћина у свом крају и учесник у ратовима 1912-18. После Првога рата се определио за идеје левице. Сарађивао је у више листова и часописа, укључујући „Политику“, „Радничке новине“, „Рад“, „Народну правду“ и зборник сељака писаца „За плугом“. Организатор је партизанског устанка у западној Србији 1941. године; био је командант Ваљевског партизанског одреда и председника Главног народноослободилачког одбора Србије. Погинуо у борби с Немцима, 29. новембра 1941. године код Мачката на Златибору.

35. Улица Андре Савчића

Андра Савчић, (Ваљево 1909 – Драчић 1944), правник, судија, првоборац. Андра Савчић је био пореклом из богате трговачке породице. Гимназију је завршио у Ваљеву, а правни факултет у Београду. Био је судија среског суда у Косјерићу. Са почетком Другог светског рата као комуниста се прикључио партизанским јединицама и постао је политички комесар а потом командант Суворског партизанског одреда. После повлачења главнине партизанских јединица у Босну 1942. године остао је у Србији где је наставио са илегалним радом. Ухваћен је 1944. године и стрељан у Драчићу у лето 1944. године.

36. Улица Мише Дудића

Милош Миша Дудић (Клинци 1915 — Шековићи 1944), учесник НОБа, народни херој. Син Драгојла Дудића; завршио гимназију у Ваљеву и Војну академију у Београду. Рат га је затекао као поручника југословенске краљевске војске. После капитулације Краљевине Југославије успео је да избегне заробљење и дошао у родно село и заједно са оцем Драгојлом, учествовао у организовању партизанских јединица. Командант Азбуковачке партизанске чете, а затим Рађевског батаљона Ваљевског партизанског одреда, касније командант Ваљевског партизанског одреда и заменик команданта Прве шумадијске бригаде. После рањавања крајем 1943. преминуо у Шековићима почетком 1944.

37. Улица Мила Бабића

Миле Милорад Бабић (Ваљево, 1902-Бањица, 1944) грађевински инжињер, шеф

Секције за изградњу пруге. Био на дужности грађевинског инжињера у Ваљевској општини. Радио је план развоја Дивчибара 1931. године, а од 1932. године организовао утврђивање историјских места и зграда у Ваљеву које треба ставити под заштиту. У Новом Саду је био председник Српског културног клуба. У Ваљеву постављен за шефа Секције за одржавање пруге за време окупације. Присуствовао је 1.10.1941. године састанку у Ваљеву на којем су комунисти основали илегални Градски народноослободилачки одбор. Раније је било предвиђено да Бабић буде председник тог одбора, али председник из непознатих разлога није изабран. Пет пута је хапшен за време окупације од свих полиција које су тада постојале. Последње хапшење није преживео и умро је у логору на Бањици.

38. Улица Радована Лазића

Радован Лазић (Ваљево, 1834 –1884), ваљевски трговац и председник општине. Радован Лазић је био председник ваљевске општине у два узастопна једногодишња мандата у периоду од 1867. до 1869. године. Заслужан је је за убрзани развој Ваљева током 60-тих година 19. века. За његовог мандата калдрмисане су варошке улице, засађени дрвореди и уређени паркови, саграђена за то време модерна зграда основне школе (данас зграда Музеја) а основане болница, апотека и гимназија. Био је један од иницијатора за оснивање Ваљевске штедионице, прве банке у Ваљеву. Основао је у Ваљеву и књижевни фонд.

39. Улица Мике Антића

Мирослав Мика Антић (Мокрин, 1932 — Нови Сад, 1986), српски песник. У родном Мокрину похађао је Основну школу, гимназију је завршио у Кикинди и Панчеву. Живео је у Новом Саду. Осим писања бавио се и сликарством, новинарством и филмом. Био је уредник листа „Ритам“ и „Дневника“ у Београду и „Младог поколења“ у Новом Саду. Обновио и радио као главни уредник Невена Чика Јове Змаја. Познате су књиге песама за децу: Плави чуперак, Гарави сокак, Насмејани свет, Шашава књига и друге. Био је свестрани уметник, песник, сликар, сањар и боем.

40. Улица Живка Тадића

Живко Тадић (Ваљево, 1818 –1901), терзија и трговац. Живко се тргујући веома обогатио и у Ваљеву је имао неколико кућа. Председник општине у Ваљеву био је 1860-61, 1864, 1866. и 1873. године. Народни посланик био је 1864. на Скупштини у Београд, а 1867. на скупштини у Крагујевцу. Припадао је либералима и био је лојалан династији Обреновића. Живков син Милорад Тадић, апотекар, који је у Грацу завршио фармацију (држао је једно време апотеку у Београду, а онда у Ваљеву, на почетку улице Кнеза Милоша, апотеку је после његове смрти наставио да води његов син Петар, све до национализације 1948. године апотека се звала Код Јелена); имао је кућу (касније припадала његовом сину Петру), која се и сада налази у Карађорђевој улици бр 39, (сазидана је 1905. године, пројектовао Миша Капетановић).

41. Улица Мате Ненадовића

Матеја Мата Ненадовић, (1856-1933), предузетник и индустријалац, унук проте Матеје, син Протиног сина Светозара. Школовање је започео у Ваљеву а наставио у Аустрији и Немачкој (у Бечу и Хајделбергу). Бавио се економијом на породичном имању. На почетку 20. века је био и председник ваљевске општине, у време великог грађевинског успона вароши. Породичну воденицу у Ваљеву је прво развио у велики индустријски млин, да би њега 1900. године претворио у прву ваљевску хидроелектрану. Пошто је продао електрану у Ваљеву почео је да учествује у електрификацији и других места по Србији, а потом се настанио у Бору, где је био

секретар борских рудника, и ту остаје до пензије 1928. Пензионерске дане је проводио прво у Ваљево а потом у Београду.

42. Улица инжењера Ђуричића

Ђуричић Стеван (Вршац, 1823-Ваљево 1888), инжењер, Рударску технику студирао 1843-47 у Немачкој. Као окружни инжењер у Ваљево постављен на ту дужност 1860. године. Истраживао је подручје ваљевског округа и открио руде разних метала, о својим налазима писао за бечке, берлинске и минхенске новине. На овоме је заснована каснија експлоатација литографског камена у Струганику (откривен 1863), бакра у Врагочаници, минералне воде у Горњем Црниљеву. Поред тога што се испољио као пионир нашег рударства, аутор је и "геолошке карте неког краја у Србији", скица "једне части среза подгорског, окружја ваљевског, испод Медведника". Ђуричић је утврдио садашње трасе путева који воде од Ваљева према Београду.

43. Улица Николе Станковића

Никола Станковић, (1898-1958), инжењер, власник „Višegradske industrija inž. Stankovića A.D. (akcionarsko društvo)- „Vistad” и ваљевског огранка– данашњег Крушика. Инжењер Станковић је поред фабрике наоружања и муниције у Вишеграду изградио исту фабрику у Ваљево. Уочи Другог светског рата почиње са радом фабрика „Vistad”, прво право велико индустријско предузеће у Ваљево (у лето 1937. године почеле су да се граде фабричке хале на Дабића пољу, а дозволу за рад фабрика је добила у фебруару 1939. године), већ 1941. године у фабрици је радило 1200 радника.

44. Улица Славуја

Димитрије Мита Славуј (Шабац 1884. -1929. Ваљево), потиче из штампарске породице. Мајка Милица Славуј, удовица шабачког штампара Андрије Славуја, досељава се у Ваљево 1901. године и отвара своју штампарију, коју ће пред Први светски рат наставити син Димитрије. Штампарску вештину стечену од родитеља усавршавао је и у Београду, а у Ваљево је "протоколисао сопствену штампарску фирму 18. јуна 1912. године". После Димитријеве смрти (1929) штампарију је водила његова удовица Аница (1886-1971), а затим њихов син Андрија(1912-1983). У годинама између два светска рата били без конкуренције у ваљевском штампарству. Када је крајем априла 1948. године извршена национализација и Славујеве штампарије припојена Штампарији Народног фронта, сви радници из Славујеве штампарије прешли су у новоосновану. Прва публикација коју су штампали је: Правила Фонда за потпомагање удовица и сирочади. Из једног огласа у Гласу Ваљева, 11. септембра 1932. године, види се којим се све пословима, поред штампања новина, бавила штампарија: "Најмодернија израда дела, брошура, банкарско-трговачких књига, формулара, образаца, писама, коверата и реклама". А, штампани су и плакати за филмове који су се приказивали у кафани Србија, Тиосава Благојевића.

45. Улица часовничара Боурека

Јосип Боурек (Славонска Пожега 1902 - Ваљево 1972), занатлија, спортиста, друштвени радник. Чех, рођен у Славонској Пожези, у Ваљево долази као часовничар 1922, потом одлази у Немачку на додатно усавршавање заната. У Ваљево је у својој часовничарској радњи држао и јувелирску и оптичарску робу. Активно се бавио гимнастиком као члан Соколског друштва, где је прво био вежбач, а потом инструктор и функционер. После Другог светског рата активан у Друштву Партизан. Бавио се и филателијом, и био је један од функционера ваљевског

филателистичког друштва.

46. Улица архитекте Белобрк

Момчило Белобрк (1905, Ваљево - 1980, Београд). Студирао у Београду (1924-30). После краћег стажирања у бироу Ћ.Борошића (1930-33), ради самостално до 1945. год., а потом у Министарству грађевина. Од 1949. је наставник на Академији за примењену уметност у Београду до пензионисања. Добитник Седмојулске награде за животно дело (1974). Један од најпознатијих и најприсутнијих имена у нашој међуратној архитектури. Познати пројекти: Музичка кућа, Католичка надбискупија, Црква, реконструкција Југословенског драмског позоришта (некадашњег „Мењажа“). Током четврте деценије XX века, Белобрк је најпре у атељеу Ђуре Борошића, а потом и самостално, пројектовао и извео импозантан низ од шездесетак стамбених објеката, међу којима почасно место припада вишеспратницама у Светогорској улици, као и на угловима Доситејеве и Добрачине улице. Почетак четврте деценије XX века обележен је у српској архитектури великим конкурсима, од конкурса за Теразијску терасу, до конкурса за зграду Државне штампарије. Нема прецизних података о свим конкурсима на којима је Белобрк учествовао, али се зна да је на Другој изложби Групе архитеката модерног правца излагао два своја конкурсна рада. Могуће је да су то управо била два рада са конкурса из 1931. године, забележена у дневној и периодичној штампи: конкурсни пројекат за зграду Железничке станице у Скопљу и пројекат за зграду Аграрне банке у Београду. Серија скопских конкурса (центар града, Банска палата, Железничка станица) носила је у себи национално - романтичарску ноту, захтеве којима није сасвим одолео чак ни Никола Добровић, уградивши у пројекат Банске палате неовизантијску куполу. Међу малобројнима који су потпуно пренебрегли ове захтеве био је и Момчило Белобрк, који је у сарадњи са И. Динићем (о чијим каснијим делима не знамо ништа) сачинио решење које је Ђурђе Бошковић, у пригодној новинској критици, назвао „најочигледнијим и најконсеквентнијим“. Белобрков градитељски деби била је породична градска вила у Улици Вукице Митровић (1932), порушена седамдесетих година. На овом маленом објекту Белобрк је применио и неке новине које до тада нису виђене у Београду, као што је „топла“ веза између гараже и стана или метални прозор који се окреће око хоризонталне осовине. Стамбена зграда на углу Његошеве и Молерове улице (1932) представља ремек-дело раног периода Белобрковог стваралаштва - објекат је представљао спој метода раног модернизма (декоративна обрада приземља, надстрешница) и истовремене антиципације метода касног модернизма (заобљена форма у поткровљу, чиста и јасна подела „пуног“ и „празног“). Сличну формулу Белобрк је употребио и у стамбеној вишеспратници у Добрачиној ул. Овде су се у поткровљу појавили и велики округли прозори. Најзначајније Белобрково дело је без икакве сумње вишеспратница у Светогорској улици, познатија под популарним називом „Гаража“ (1938 - 40). Она представља спој утилитарног објекта, простране гараже у приземљу, и стамбене функције у спратовима. По речима Алексеја Бркића, овај објекат је био изазов за читаву генерацију послератних архитеката по беспрекорности прецизног цртежа, тоталној безорнаменталности, европском духу, без икаквог трага локалистичког романтизма. Остали стамбени објекти, које је Белобрк градио пред Други светски рат: стамбене зграде на углу Београдске и Његошеве улице, Доситејеве и Господар Јевремове, узидани објекат у Француској улици. Угаоне лође које је Белобрк применио на стамбеној вишеспратници на углу Доситејеве улице, биле су популарне током педесетих година. Примењивали су их многи београдски архитекти, а најпознатији примери су стамбени блокови Несторовића и Симеоновиха у Булевару краља Александра. У послератном периоду Белобрк се као руководилац Пројектантског

биороа бавио реконструкцијама и поправкама монументалних објеката порушених или делимично оштећених у рату. Учествовао је у реконструкцији зграде Старог двора. Тек је реконструкција зграде Југословенског драмског позоришта реафирмисала у потпуности његову предратну улогу на београдској архитектонској сцени.

47. Улица Душана Миленковића

Душан Миленковић (Радљево, 1931.-Београд, 2000.), архитекта. Награђен је специјалном наградом Салона архитектуре у Београду и Орденом рада. Био је члан Ротари клуба у Лусаки. Био је оснивач и први директор „Ваљево пројекта“, београдског „Енергопројекта“ и његовог представништва у Багдаду. Аутор је више архитектонских и урбанистичких пројеката у земљи и иностранству: Африци, Азији. Према његовој замисли изграђен је у Ваљеву хотел „Нарцис“, солитер у Синђелићевој, део Насеља Миливоје Бјелице, а пројектовао је и стамбено насеље Пети пук.

48. Улица Моме Капора

Момчило „Момо“ Капор (Сарајево, 1937-Београд, 2010) био је српски сликар, књижевник, новинар. Дипломирао је сликарство 1961. године на београдској Академији ликовних уметности у класи професора Недељка Гвозденовића. Последњих година живота био је редовни колумниста франкфуртских Вести. Велику популарност код публике Момо Капор стиче кроз текстове *Белешке једне Ане*, које излазе у часопису „Базар“. Године 1972. *Белешке једне Ане* излазе и као књига. Капора као писца открио је Златко Црнковић, уредник познате загребачке библиотеке „Хит“. Тако су у изашли бестселери: *И друге приче* (1973), *Фолиранти* (1974), *Белешке једне Ане* (1975), *Провинцијалац* (1976), *Ада* (1977), *Зое* (1978), *Од седам до три* (1980), *Уна* (1981). Поред великог броја наслова, романа и збирки прича, аутор је и великог броја документарних филмова и телевизијских емисија, а по његовим сценаријима снимљено је неколико дугометражних филмова. Последња књига *Како постати писац* објављена је 2010. године у издању Српске књижевне задруге. Превођен је на француски, руски, немачки, пољски, чешки, бугарски, мађарски, словеначки и шведски језик.

49. Улица Ђуке Љиљка

Ђука (Ђуро) Љиљак (Слана, на Банији 1922 – Ваљево 2008), борац, официр, привредник, дугогодишњи директор Крушика. Као ученик поморске машинске школе ступа у партизанске јединице 1941. Из рата излази са чином мајора и био на војним дужностима. Потом прелази у војну индустрију. После успешног рада у Риједи и Бугојну 1963. године је постављен за директора Крушика. На овој функцији се налазио током највећих развојних и економских успеха фабрике. Био је и народни посланик. 1980. је унапређен у чин генерала. У пензију одлази 1983. године. Умро је у Ваљеву.

50. Улица сликара Драгомира Глишића

Драгомир Глишић (Ваљево, 1872- Београд, 1957), сликар. Уметничким, педагошким и културним радом повезао два века српске уметности-крај 19. и прву половину 20. века. Сликарско образовање стекао у цртачкој и сликарској школи (1895-98), Кирила Кутлика. Наставио студије на Академији ликовних уметности у Минхену (1899-1904). После Првог светског рата радио као наставник цртања у Трећој мушкој гимназији у Београду. У историји српске уметности запамћен и као врстан ратни сликар (у Првом светском рату ангажован као ратни сликар и фотограф). Осим мотива из рата, који су били заступљени у његовом раду, сликао је пејзаже, мртву природу и портрете.

Повремено радио и на илустровању књига, публикација и часописа, и сликању икона. Определио се за реализам, али и са повременим импресионистичким фазама. Био је члан *Ладе*. После његове смрти приређене су две изложбе: ретроспективна, у Београду, 1957, и изложба слика и фотографија дела насталих у рату 1914-1918, у Војном музеју у Београду, 1983. године. Уметникова заоставштина чува се у Војном музеју, и у породичној збирци Глишићевог атељеа у Београду.

51. Улица Јована Урбана.

Јан – Јован Урбан, (Праг 1875 – Ваљево 1952), војни музичар, музички педагог, диригент и композитор. Чех који је завршио Прашку музичку академију. У Ваљево долази 1899. године на место капелника војне музике Дринске дивизијске области где је заменио првог ваљевског капелника Фрању Покорног. 1903. године из католичке прелази у православну веру и име Јан замењује именом Јован. Потом је био и капелник Моравске и Косовске дивизионе области, а после Првог светског рата капелник Осијечке дивизионе области, члан испитне комисије за војне музичаре, а 1927. године и директор војне музичке школе у Вршцу. Написао је неколико инструменталних композиција као и више маршева за војне оркестре. У градовима у којима је службова активно је учествовао у њиховом културно-уметничком животу. После пензиониња се вратио у Ваљево, где је и умро.

52. Улица Миодрага Пантића

Миодраг Пантић је рођен у Горићу 1910. год. где је и сахрањен, на гробљу Ћетени 1990. год. Најстарији је син Милана и Милојке (Булке) Пантић, носилаца познате породичне задруге из насеља Горић. Миодраг Пантић је свој радни век провео у просвети, најпре као учитељ уочи Другог светског рата. Приликом напада нацистичке Немачке на Краљевину Југославију заробљен је у Вараждину (Хрватска) као коњички подофицир Југословенске војске. Заробљеништво је провео у официрском логору Оснабрик у Немачкој. По ослобођењу се вратио у Србију, активно се бавећи просветним и политичким радом. Био је оснивач и први директор Електротехничке школе «Никола Тесла» у Београду, која је настала од Радиотехникума који је од 1947. године радио у насељу Батајница код Београда. Током периода руковођења установом (1948-1958) директор Миодраг Пантић је са сарадницима створио угледну школу која је међу првима у тадашњој Југославији почела са образовањем техничара и будућих стручњака за потребе радија, телевизије и телекомуникација. У периоду након ослобођења је био одборник у Скупштини града Београда. Након престанка мандата директора Електротехничке школе предавао је географију у Другој београдској Гимназији на Зеленом венцу у Београду до свог пензионисања 1976. године. Као професор географије био је активан и истакнут члан Српског географског друштва које га је одликовало Спомен плакетом. Миодраг Пантић је објављивао стручне радове у часопису Српског географског друштва «Земља и људи», чланке најчешће посвећене животу, обичајима, градитељству у Ваљевоу и свом родном Горићу. Достављени су извори из којих су преузети биографски подаци и то: (Монографија Електротехничка школа Никола Тесла у Београду (1947-2006) – страна 9.). Споменица о стогодишњици Српског географског друштва књига 72. Страна 62. Часопис «Земља и људи српског географског друштва – објављен чланак Миодрага Пантића «Ваљево са околином, стр.92-105.). Гласник Српског географског друштва, број 1 (чији је оснивач Јован Цвијић), свеска XL/tom XLVII од јула 1967. године, Миодраг Пантић је члан уређивачког одбора овог чувеног часописа. Његови писани радови који су објављени након његове смрти: «Сећања на село Горић» и «Кућа и покућство Пантића у Горићу» објављени у Календару за просту 1995. г. и 1996. године.

53. Улица Душана Баранина

Душан Баранин (Жабљак, 1903. — Београд, 1978), био је књижевник, публициста и учитељ. Писао је романе и романсиране биографије о догађајима и личностима из српске историје 19. века. Писао је о Проти Матеји Ненадовићу, Мехмед-паши Соколовићу, Карађорђу, хајдук Вељку Петровићу, кнезу Милошу Обреновићу, кнезу Михаилу Обреновићу, султанији Мари Бранковић и другим историјским личностима. Службујући као учитељ по разним местима, радио је две школске године (1933-35), у романи Душана Баранина у десет књига, а 1969. године сабрана дела у дванаест књига.

54. Улица Светомира Николајевића

Светомир Николајевић (Радуша, 27.9.1844. – Београд, 18.4.1922.) књижевник и политичар. Основну школу завршио у Ваљеву, нижу гимназију у Шапцу и Београду, где је и матурирао 1863. године. На Великој школи учио 1863-65., након чега је као државни питомац послат у иностранство, где је студирао историју и светску књижевност (Цирих, Берн, Берлин, Париз и Лондон). Радио је као писар Министарства просвете, суплент и професор Велике школе, председник Суда општине београдске, ректор Велике школе. Члан Државног савета постаје 1893., а министар унутрашњих дела и председник владе 1894 године. Пензионисан 1903. године. Био оснивач Радикалне странке, оснивач Друштва Светог Саве, члан Српског ученог друштва, Српске Академије наука, Одбора Коларчеве задужбине и др.

55. Улица др Боре Благојевића

Борислав Благојевић (Ваљево 1911 – Београд 1985), правник, професор, академик. Потиче из предузетничке ваљевске породице. Отац Тиосав је држао ресторан – пивницу Србија где је био и први ваљевски биоскоп. Бора је гимназију завршио у Ваљеву, права у Београду, а усавршавао се у Француској и Аустрији. Био је врхунски, међународно признат стручњак за упоредно право, и оснивач Института за упоредно право као и Библиографског института Југославије. Био је и судија Уставног суда Југославије, члан ЈАЗУ, народни посланик, декан Правног факултета, ректор Универзитета у Београду и члан Међународне академије за упоредно право.

56. Улица академика Јована Белића

Јован Белић (Ваљево, 1909.-Београд, 1997.) професор и академик. Био продекан и декан Пољопривредног факултета у Београду. Оснивач Пољопривредног факултета у Новом Саду и дописни члан Српске академије науке и уметности. Био је члан међународних институција из области агрокултуре и председник и оснивач Савеза пољопривредних инжењера и техничара Југославије. Научни рад професора Белића био је посвећен сточарству, па је на ову тему објавио многе радове. Носилац је Седмојулске награде за животно дело, али и неколико међународних признања.

57. Улица др Владимира Трифуновића

Владимир Трифуновић (село Лозница 1921.год-) редовни члан АИНС од 1999.год., први секретар Одељења биотехничких наука, научни саветник Института за кукуруз у Земуну. Основну школу завршио у Лозници а гимназију у Ваљеву, завршио Пољопривредно-шумарски факултет Универзитета у Београду 1949. год. Током 1953. год. Био на специјализацији у САД а као стипендиста ФАО 1958.год. магистрирао на пољопривредном факултету у Илиноису. Докторирао 1965.год. на Пољопривредном факултету у Земуну. Био је за инострани члан од 1978.год. Сверуске академије

пољопривредних наука а 1980.год. инострани члан Пољопривредне академије наука Источне Немачке. Редован члан Инжењерске академије Југославије од 1999.год. Био је члан оснивачке комисије ове академије и секретар одељења за пољопривреду.

Радни век провео је у Институту за кукуруз, где се као студент запослио 1949. год. и где је прошао кроз сва звања почев од приправника млађег агронома, асистента до научног саветника. Активно је радио у Институту 40 година и последњих десет година као пензионер и сада и као члан ИАЈ ради на Пројекту „Селекција Пролифик хибрида”. Поред научноистраживачких и стручних активности на проблемима селекције и семенарства хибридног кукуруза 30 година је био науководећим функцијама: координатор пројекта, заменик директора и директор Института. Био је члан Савета Београдског универзитета Пољопривредног факултета, члан Савета Републике Србије, члан Савета Савезног министарства за пољопривреду, члан Комисија у одбору при Саавезном и Републичком савету за координацију научних делатности, члан Комисије за научнотехничку сарадњу са Бугарском, Чехословачком, Мађарском, Совјетским Савезом, Кином, Северном Корејом, члан Комисије за генетичке ресурсе за кукуруз при ФАО, члан Међународног комитета за генетичке ресурсе кукуруза и сирка при Интернационалном центру за кукуруз и пшеницу у Мексику, члан и једно време председник Европског удружења селекционара јужне секције за кукуруз. Био је представник Југославије у пројекту источноевропских земаља « Селекција раностасних хибрида», члан редакције часописа *Maudica*, Савремена пољопривреда, Архив, Генетика, члан издавачког савета листова *Задруга*, *Пољопривредник* и *Село*, консултант ФАО, а за израду студије о оснивању регионалног научно истраживачког центра за унапређење производње кукуруза и образовање кадрова земље источне и јужне Африке, консултант ФАО при Министарству пољопривреде Етиопије, координатор програма са Ираном, Анголом, Замбијом и Мозамбиком, члан и председник организационог одбора домаћих и међународних симпозијума посвећених истраживачима и унапређењу производње и коришћења. Најзначајнији научни резултат је селекција 18 оригиналних самооплодних кукуруза, које су коришћене за стварање 80 хибрида кукуруза званично признати и регистровани у листи сората, на којима је засновано семенарство хибридног кукуруза у Југославији. Од тога 17 хибрида је признато и налази се на листама гајених хибрида у већини европских земаља бившег СССРа, Кине, Северне Кореје, као и афричких земаља (Етиопије, Замбије, Анголе, Мозамбика, Кеније, Танзаније). Добио је бројне награде и признања: Седмојулску награду Извршног већа СР Србије у област и науке (1965), Орден заслуга за народ са сребрним зрацима од Председника СФРЈ (1968), *Honorary Commander of Most Excellent Order of the British Empire*, краљица УК В. Британије Елизабета Друга (1972), Орден рада са златним венцем за посебне заслуге у области науке (1974), Награду Међународног удружења новинара у Трсту (1976), Мајску награду Привредне коморе Србије.

58. Улица др Милорада Гођевића

Милорад Гођевић (Ваљево, 1860.-Београд, 1933.) лекар и национални радник. Као лекар радио је у Књажевцу, а затим у Београду, где се ангажује на оснивању Службе хитне медицинске помоћи. Један је од покретача и оснивача српске комитске (четничке) акције. Учествовао је у ратовима 1912-1918. године и добио чин резервног санитетског потпуковника и одликован Медаљом за ревносну службу. Био је начелник у Министарству социјалне политике, активан члан националних и хуманитарних организација и један од активних чланова београдске масонске ложе „Побратим“.

59. Улица Миливоја Миленковића

Миливоје Миленковић (Мали Мокри Луг, 1898- Београд, 1981) лекар, писац, спортски

радник. Био је шеф Одељења за очне болести Обласне болнице у Ваљеву, а једно време био је и управник болнице. Службовао је и у другим градовима тадашње државе, био је један од најбољих очних лекара и хирурга. Боравећи у Ваљеву био је ангажован у културном, спортском и друштвеном животу града и један је од оснивача Народног универзитета, покретач листа „Глас Ваљева“. Руководио је Француско-српским друштвом и борио се за синдикална права лекар. Бавио се историјом медицине Ваљева, а оснивач је Ваљевског тениског клуба. Био је и фудбалски судија. Објавио је десетак књига песама, есеја, епиграма и сатира.

60. Улица Светислава Протића

Светислав Протић (Горња Буковица 1883.- Матхаузен 1942.г.). После основне школе у месту рођења завршио гимназију у Ваљеву, Духовну академију у Кијеву, потом Правни факултет у Београду. Као артиљеријски капетан прве класе у резерви и командир батерије учествовао је у Првом светском рату. Узимао је учешће и у летењу на извиђачким авионима ради осматрања противничких положаја како би артиљерија ефикасније гађала. За ратне заслуге одликован је Карађорђевоом звездом. По доласку из рата радио је кратко као судија а потом као адвокат у Београду и Ваљеву. Био је један од иницијатора оснивања првог Аеро клуба у Ваљеву 01 јануара 1933. Године и његов први председник. Припадао је Републиканској странци и на парламентарним изборима 1925.године као њен посланички кандидат. У мају 19237. Године са јој 22 угледна адвоката учествовао је у одбрани оптужених комуниста пред Окружним судом у Ваљеву. За време Другог светског рата ухапшен је и упућен у концентрациони логор Матхаузен где је најпре убијен а потом и спаљен. Академик Д. Ђорђевић тим поводом је написао : «Његов живот као да је одсликавао судбину нашег народа».

61. Улица браће др Живановића

Лекари проф др Миодраг и др Предраг потичу из познате и угледне породице. Отац Александар и мајка Јелисавета – Јела били су познати и признати адвокати у Ваљеву. Александров отац Василије – Васа Живановић (Станина Река, Ваљево, 1856 – Ваљево, 1932) био је економ, ратник и политичар. Бивао је општински писар и деловођа, председник Изборног суда, председник Среске и Окружне скупштине и Окружног одбора и два мандата народни посланик. Као топџија учествовао је у Јаворском рату, а I светски рат провео је у аустро-угарском логору Нежидер.

Др Миодраг Живановић – Мића Фузи (Ваљево, 18.2.1933. – Београд, 8.6.2009.) доктор медицинских наука, универзитетски професор. Основну школу и гимназију завршио у Ваљеву, а студије медицине у Београду, где је докторирао 1984. године. Био на стручном усавршавању у Паризу, Лиону и Цириху. После четири године рада у Општој болници у Ваљеву, прешао у Другу хируршку клинику у Београду. За асистента Медицинског факултета изабран 1972. и од тада је радио у свим звањима у редовној и постдипломској настави. Био је начелник Одељења хепатобиолошке хирургије у Институту за дигестивне болести. Објавио око 200 стручних радова и аутор је две књиге из области абдоминалне хирургије.

Др ПРЕДРЕГ Драгош ЖИВАНОВИЋ (Ваљево, 1929 – Ваљево, 2004), лекар – специјалиста медицине рада и социјалне медицине, оснивач првих индустријских здравствених станица у ваљевском крају. Од 1960. године пуних двадесет година провео је на раду у Мароку где је био и саветник министара здравља Марока за превенцију школске и студентске омладине. У име те државе предлаган је на рад и у Светску здравствену организацију. По повратку у Србију радио је у Дому здравља Ваљева на пословима медицине рада и социјалне медицине. Биран је за одборника Скупштине општине Ваљево и у органе управљања више предузећа и установа. Био је ангажован у раду удружења која се баве заштитом човекове средине и неговањем

традиција ослободилачких ратова 1912-1918. године.

62. Улица др Владана Јосиповића.

Др Владан Јосиповић, (Звиздар 1920 – Београд 1994. године). Лекар кардиолог, професор. Изванредан клиничар; супериорно је владао дијагностиком и терапијом срчаних обољења. Међу првима је у Србији употребљавао бета блокаторе у лечењу коронарне болести и увео низ других иновација у лечењу срчаних болесника. Коаутор је десетина монографија и уџбеника; објавио је преко 250 радова у домаћим и страним публикацијама. Владан је био шеф Кардиолошке клинике. Био је члан међународних кардиолошких асоцијација. Организовао је и водио више националних и интернационалних симпозијума.

63. Улица генерала Владимира Белића

Владимир Белић (Београд 1877.- умро у немачком логору 1943. год.). Командант Дринске дивизије, дивизијски генерал, носилац Карађорђевог ордена. Од фебруара 1927. год. до априла 1931. год био је командант Дринске дивизијске области у Ваљеву када је на његову иницијативу саграђен Официрски дом. Почетком априла 1941. год. Реактивиран је из пензије за помоћника команданта четврте армијске области за позадину. Заробљен је и интерниран у Немачку одакле се није вратио. Носилац је више домаћих и иностраних одликовања међу којима и два ордена Карађорђевог ордена са мачевима.

64. Улица генерала Емила Белића

Емил Белић (Београд 1887.год. – 1942). Службовао у Ваљеву као помоћник начелника штаба Дринске дивизијске области, двоструки носилац Карађорђевог ордена и војни писац.

65. Улица Стевана Јанковића

Стеван Јанковић (Врагочаница 1867 год. – 1940 год.). Основну школу завршио је у Ваљевској Каменици. Породично предање каже да се крајем 19-ог века зближио са Петром Првим Карађорђевићем који је за време владавине Обреновића илегално долазио у Србију. Спомиње се да је био умешан и у заверенички преврат у Србији 1903. год. По политичким уверењима припадао је Радикалној странци Николе Пашића. Као успешан и популаран политичар чак је 6 пута био биран за народног посланика (1905, 1906,1908,1920,1927 и 1935.год.), више него ико други у ваљевском крају пре и после њега. 30-тих година био је потпредседник Сената Краљевине Југославије. У балканским реатовима рањен је у руку. Од одличја имао је Албанску споменицу, Карађорђевог ордена са мачевима, ордене Белог орла, Светог Саве и страна одликовања.

66. Улица др Гордане Бабић

Гордана Дода Бабић-Ђорђевић (Ваљево 1932.- Београд 1993), историчар уметности, професор на Катедри историје уметности Филозофског факултета и стручњак за средњовековну црквену уметност. Добитник је признања: европска Хердцова награда (1980), Октобарска награда Београда (1987). Била је почасни члан Друштва за хришћанску археологију у Атини. Била је уредник часописа „Зограф“. Гордана је била угледни научник светског реномеа. Аутор је неколико десетина научних студија, стручних текстова, прилога и приказа објављених у нашој и страниј периодичи, а писац је и седам књига. Држала је предавања је на светским универзитетима и институцијама и учествовала на бројним међународним конгресима и научним скуповима византолога света. За дописног члана Српске академије наука и

уметности изабрана је 1988. године.

67. Улица Петра Марковића

Петар Марковић (рођен је у ваљевском селу Лесковице 1877. године – умро у Ваљеву 1942. год.). Адвокат и политичар. Основну школу учио је у Ћелијама, 6 разреда гимназије у Ваљеву а 2 завршна разреда у Првој београдској гимназији. Права је дипломирао 1903.год. у Београду . Због учешћа у студентским демонстрацијама и протестима био је неко време удаљен са студија. По дипломирању настанио се у Ваљеву као адвокатски приправник а од 1905.год. радио је као адвокат.Петар је политички најпре припадао Самосталној радикалној странци али је пуну афирмацију доживео у Демократској странци у којој је био председник Окружног одбора у Ваљеву. Налазио се на дужностима потпредседника Народне скупштине Краљевине Југославије, министра поште (1924.г.), министра грађевина (1927.г.) и министра шума и руда (1928.г.) Пред рат припадао удруженој опозицији. Писао је чланке о људима и догађајима из прошлости Ваљева и ваљевског краја.Његов рад из 1933.год.прва је комплетна историја ваљевског краја.

68. Улица Драгољуба Беце Драгојловића

Драгољуб Беца Драгојловић (Рађево Село 1928 -Београд 2017). Филолог и књижевни историчар. Основну школу завршио у Горњој Грабовици, нижу гимназију у Ваљеву. Ухапшен 1946. године.Као ученик средње техничке школе, због припадања Српској демократској омладини, осуђен на робију. Завршио Богословију, дипломирао на фиулозофском факултету у Београду, група за класичну филологију (1955) потом радио као библиотекар тог одељења. Докторска дисертација «Физиолог код Срба» 1964. Научни сарадник у Банканолошком институту САНУ од 1969. год. када се посветио у пуној мери научноистраживачком раду и проучавању богомилства као општебалканске појаве. Написао књиге 1974, 1982, 1988, 1998 .Пензионисан 1994. године у звању научног саветника. Био најцитиранији Ваљевац у литератури.

69. Улица Луке Станчића

Лука Станчић (Ваљево, 1939 – Ваљево, 2.1.1990.) кошаркаш и кошаркашки тренер. Каријеру започиње као играч ваљевских клубова Будућност, Омладинац и Металац, да би од 1960. постао тренер Металца, који уводи у Прву савезну лигу (тада најјачу у Европи). Од 1974. тренира Босну, затим млађе југословенске селекције (са којима осваја две златне и сребрне и једну бронзану медаљу), Војводину, па поново Металац. На Светском првенству 1982. где је Југославија освојила бронзу, био је помоћник тренера Ранка Жеравице. Од 2012. у Ваљеву се одржава *Меморијални турнир Лука Станчић*.

70. Улица Мише Павића

Милорад Миша Павић (Влаховићи, у Херцеговини, 1919 – Ваљево, 14.8.2005.) фудбалер и фудбалски тренер. Средњу пољопривредну завршио у Ваљеву. Током рата био у немачком заробљеништву. Фудбал играо за ВСК и Будућност. Завршио Државни институт за физичку културу и започео тренерску каријеру са јуниорима Црвене звезде, да би 1957. преузео први тим. Са Звездом освојио три шампионата Југославије и три купа. Тренирао Стандард Лијеж, Бриж, ФК Лијеж, Тилер, Малагу, Спортинг Лисабон, Војводину и Еспањол.

71. Улица Јешка Видића

Јеврем Јешко Видић (Бајина Башта, 12.3.1928. – Ваљево, 23.4.1985.) стручни учитељ, спортиста, тренер. Основну школу, нижу гимназију и Средњу техничку

завршио у Ваљево. Од 1950. радио у Техничкој школи у Ваљево као предавач техничког цртања са нацртном геометријом. Освојио сребрну (1946) и три златне значке физкултурника (1947/8/9.). Био је начелник друштва „Партизана“ са којим је педесетих освојио неколико награда на Савезним слетовима, Гимнаестради и првенству Србије у гимнастици.

72. Улица Антонија Пурића

Антоније Пурић (Ваљево 1937. година - Ваљево 1995. година). Завршио је правни факултет; био је заменик Окружног јавног тужиоца; председник Кошаркашког клуба „Металац“ и веома успешан председник шаховског клуба у Ваљево у периоду од 1985. до 1995. године. Био је свестрани спортиста, један од најталентованијих кошаркаша у Ваљево, одличан рукометаш, голман у фудбалу, стонотенисер и најмлађи првокатегорник у шаху. У КК Металац Ваљево је играо почетком 60-тих година, а шаховска школа Ваљевског шаховског клуба се данас зове по њему. Сваке године се у част најуспешнија три председника шаховског клуба игра Меморијални турнир три председника Ваљевског шах клуба међу којима је Антоније Пурић.

73. Улица Бебице Милошевића.

Драгољуб Бебица Милошевић (Ваљево, 9.11.1929. – Панчево, 3.10.2005.), фудбалер, фудбалски тренер. Основну школу и нижу гимназију завршио у Ваљево, средњу физкултурну у Земуну и Вишу фудбалску тренерску школу у Београду. Почео је да игра фудбал за други тим ВСК-а, затим ОФК Напред, „Будућност“ Ваљево, „Јединство“ Земун, Црвену звезду, „Мачву“ Шабац и „Металац“ Ваљево. Тренерским послом почиње да се бави 1957. прво у ваљевској Будућности, па у Металацу Ваљево, Радничком Ниш, Слободи Титово Ужице, Војводини, Челику Зеница, ФК Валенсији, Олимпији Љубљана, Будућности Титоград, Напретку Крушевац, ФК Кадизу и ФК Тенерифе.

74. Улица сликара Миће Поповића.

МИОДРАГ зв. МИЋА ПОПОВИЋ, рођен 1923. године у Лозници био је познати сликар, сценограф, филмски редитељ, писац, ли-ковни критичар и академик. Повремено је боравио у Непричави код Лајковца, где му је отац Тома радио као учитељ и умро. Док је боравио у Непричави урадио је више слика које је касније излагао на изложбама у Београду и Паризу под називом „Непричава“. Аутор је бројних квалитетних ликовних дела, занимљивих и успешних изложби. Преминуо је 22. децембра 1996. године у Београду.

75. Улица Милорада Гавриловића.

Милорад Гавриловић, редитељ и глумац (Ваљево 21.05.1861.г. – Београд 26.04.1931.г. Београд). Са осамнаест година, као ученик глумца Тоше Јовановића, заиграо је у београдском Народном позоришту, после чега је једно времеглумио у Српском народном позоришту у Новом Саду и био члан путујуће позоришне дружине Ђуре Протића. Године 1882. добио је стални ангажман у Народном позоришту у Београду и ту је, са мањим прекидима остао до краја живота. Поред глуме бавио се и режијом, па је почетком XX века био постављен за главног редитеља, а од 1910. г. био је управник Краљевско-српског народног позоришта. У својој дугој и богатој каријери одиграо је многобројне улоге и сарађивао са великанима домаће књижевности и глумишта, попут Боре Станковића, Јанка Веселиновића, Милована Глишића, Радоја Домановића, Војислава Илића, Бранислава Нушића, Добрице Милутиновића, Чича Илије Станојевића, Раше Плаовића и других. Одликован је Орденом Светог Саве IV степена. С пролећа 1931.г. док су биле у току припреме за обележавање педесетогодишњице његовог уметничког рада, и док су водећи листови

писали о његовој каријери и најављивали свечаност која се очекивала у Народном позоришту последње недеље априла, Милорад Гавриловић је преминуо, а Сребрни венац који је требало да му буде додељен, ношен је на погребу. Сахрањен је на Новом гробљу, а говор поводом његове смрти на Позоришном тргу пред масом света одржали су Бранислав Нушић и Раша Плаовић, док је посмртни држао глумац Добрица Милутиновић.

76. Улица Драге Спасић

Драга Спасић (Ваљево, 11. фебруар 1876—Београд, 29. јул 1938.) је била српска позоришна глумица и оперска певачица. Девојачко презиме јој је било Стефановић. Основну школу и четири разреда гимназије завршила је у родном граду, а учитељску школу у Београду. Као учитељица учествовала је на добротворним приредбама; показавши изузетне певачке способности, добила је прилику да се појави на сцени Народног позоришта у Београду. После две године учитељског рада посветила се глуми ступивши у Народно позориште у Београду 1896, а већ 1897. прешла је у Српско народно позориште у Новом Саду, где је наступала до 1908. г. Њен певачки таленат је био одмах запажен због чега јој је било омогућено да школује глас у Бечу код професора Филипа Форстена. По повратку у Нови Сад постала је носилац репертоара у комадима са певањем и стекла славу као једна од најбољих и најомиљенијих глумица и оперских певачица у Војводини. У Народном позоришту у Београду прешла је 1908. и у њему остала до почетка Првог светског рата. Краће време је боравила у Паризу, где је усавршавала певање. Током ратних збивања радила је као добровољна болничарка у Окружној болници у Нишу, где је повремено приређивала концерте у корист рањеника. После рата вратила се у Београд и наставила уметнички рад све до пензионисања (1925) често гостујући и у Српском народном позоришту. Била је прва примадона београдске Опере. Двадесетпетогодишњицу уметничког рада прославила је улогом Коштана – том приликом јој је сам аутор Бора Станковић у знак признања уручио ловоров венац. Са успехом је гостовала у Бугарској, као и у САД код српских исељеника којима је приређивала концерте народних песама. У тадашњем позоришном свету и код публике остала је упамћена као комплетна уметничка личност: даровита глумица, талентована певачица са сигурном певачком техником и чистог и јасног гласа, лепе појаве и динамичног темперамента. За свој уметнички рад одликована је орденима Светог Саве и Југословенске круне IV реда. Мада је у Новом Саду боравила релативно кратко, Новосађани су је волели и прихватили као једну од најзначајнијих личности из области културе тако да су једну улицу на Лиману назвали по њој, а њена биста је постављена испред службеног улаза у СНП (рад Радмиле Граовац, 1981). Истакла се у оперетама и комадима с певањем, а нарочито тумачењем насловне улоге у Станковићевој Коштани. Прилоком прославе 25 година рада, од Боре Станковића је добила ловоров венац. У склопу опере Народног позоришта у Београду тумачила је главне сопранске улоге у „Кавалерији рустикани“, „Проданој невести“, „Вертеру“, „Тоски“ и „Боемима“. УЛОГЕ: Ката (Риђокоса), Јелка Чизмићева (Сеоска лола), Ружа (Девојачка клетва), Коштана (*Коштана*), Розалинда, Др Фалке (Слепи миш), Дениза (*Мамзел* Нитуш), Јованка (Проба за оперу), Ружа (Пустиняково звоно), Лола (Кавалерија Рустикана), Јулија (Присни пријатељи), Ана Демби (Кин), Евица (Циганин), Злата (Мена), Сестра Батрићева (Горски вијенац), Ела Делахеј (Карлова тетка), Алексија (Лажни цар Димитрије), Царица над вилама (Прибислав и Божана), Виорика (Врачара), Бароница де Билов (Мадам Сан-Жен), Нериса

(Млетачки трговац), Агата (Вилењак), Милица (Сватови), Марија (Суђаје), Фаншета (Женидба при фењерима), Десанка (Дивљуша), Јелена (Мишоловка).

77. Улица Ђуре Козарца.

Ђуро Козарац рођен је 1839. године у Винковцима. Завршио је гимназију, слушао две године филозофију на Лицеју у Ђакову и четири године теологије. Као католички свештеник предавао је филозофију на Лицеју у Ђакову. Током 1869. године дошао је у Ваљево, прешао у православље и у овом граду на Колубари основао прву приватну гимназију и постао први овдашњи професор. Поред рада у школи био је активан у разним друштвима и удружењима, а био је и веома ангажован на оснивању Ваљевске штедионице, првог новчаног завода у нашем граду. Потом је био директор гимназије у Шапцу и Прве мушке београдске гимназије и на крају директор Државне штампарије. Писао је гимназијске уџбенике, више пута биран за члана Главног просветног савета Србије и радио на оснивању Професорског друштва Србије. Преминуо је 1896. године у Београду, где је и сахрањен.

78. Улица Проф. Луке Лазаревића.

ЛУКА И. ЛАЗАРЕВИЋ, рођен је 1857. године у Свилеуви код Коцељева, као непосредни потомак устаничког војводе попа Луке Лазаревића по коме је и добио име. По завршеним студијама радио је као професор и директор гимназија у више места, учитељских и других школа. У Ваљеву је службовао у два наврата као директор и професор овдашње гимназије, а био је и школски надзорник. Иницирао је оснивање Фонда за помоћ сиромашним ученицима и пуно допринео афирмацији школе и града. Аутор је више занимљивих књига и сарадник бројних листова и часописа. Више пута је биран за народног посланика, члана Главног просветног савета Србије, па и за министра просвете и црквених дела Србије. Умро је у Београду 1936. године.

79. Улица Богдана Јанковића

БОГДАН ЈАНКОВИЋ, рођен је 1868. године у Ваљеву, у познатој занатлијској породици. Као ученик и студент био је след-беник идеја Светозара Марковића и радио на припреми његових сабраних дела за об-јављивање. По завршеном филозофском факултету у Београду радио је као професор гимназија у више места и Богословије *Свети Сава* у Београду. У Солуну и Ваљеву био је и директор гимназије. За време његовог вишегодишњег директоровања Ваљевска гимназија је добила своју зграду, која је још увек у функцији, образовано је више уд-ружења и фондова, унапређивао реализацију наставног процеса итд. Био је члан Радикалне странке и више пута биран за народног посланика. Са два малолетна сина у I светском рату повлачио се преко Албаније и као народни посланик учествовао у раду Народне скупштине у изгнанству. Умро је у Ници, у Француској, 1918. године, а његови посмртни остаци су пренети сахрањени на Новом гробљу у Београду.

80. Улица Илије Ђукановића

ИЛИЈА ЂУКАНОВИЋ, рођен је 1871. године у Ваљеву, у породици која је изнедрила више познатих личности. Био је познати професор, државни саветник, писац и витез Карађорђевог звезде. Као професор радио је у Ваљеву, Ужицу и Београду где је био и директор реалке. Потом се ангажовао као лични секретар краља Петра I Карађорђевића, управник Краљевог двора, председник Одбора за подизање краљевске задужбине на Опленцу и државни саветник. Сарађивао је у више листова и часописа и објавио је неколико интересантних књига, од којих су неке и забрањиване. У двотомној књизи *Убиство кнеза Михаила и догађаји о којима се није смело говорити* доста је писао о Ваљеву и Ваљевцима. Са братом Милорадом ,

познатим учитељем, написао је више школских уџбеника од којих су неки доживели и по десетак издања. Умро је 1945. године у Београду.

81. Улица Рада Драшковића

РАДОВАН РАДА ДРАШ-КОВИЋ, рођен је 1884. године у Ваљеву у трговачкој породици Милинка Драшковића, једног од председника ваљевске општине. Радованов млађи брат је чувени ваљевски ад-вокат Димитрије Дика Драшковић. Право је студирао у Београду и Суботици. Учесник је балканских и Првог светског рата. Радни век је провео радећи у финансијама а углавном као виши рачунски инспектор Министарства финансија. Бројне текстове у вези финансија, комуналних проблема и функционисања локалне самоуправе објављивао је по бројним листовима и часописима. Годинама се бавио изучавањем завичајне прошлости Ваљева и околине па је објавио више десетина чланака по новинама и часописима и радио станицама. Објавио је и неколико књига на ту тему те се с правом сматра истори-чарем овог краја. Радио је две године и као директор Градског државног архива Ваљево. Умро је 1974. године у Ваљеву.

82. Улица Јована Бабића

ЈОВАН БАБИЋ се родио 1892. године у Ваљеву у породици Јанка Бабића, једног од председника ваљевске општине. И Јованов брат Марко у два-три мандата био је председник ваљевске општине, а сестра Драгиња Драга Бабић била је лекар и велики хуманиста, а страдала је лечећи болесне у великој епидемији пегавог тифуса 1915. године у Ваљеву. Као професор српског и немачког језика радио је у Ваљевској гимназији али и трговачким академијама у Земуну и Београду, где је бивао и директор. Извесно време службовао је као наставни инспектор и шеф наставног одељења Министарства индустрије и трговине. Поред рада у настави сарађивао је у више листова и часописа, али био и главни и одговорни уредник *Гласа Ваљева*, *Гласника Југословенског професорског друштва* и *Гласника стручне наставе*. После пензиони-сања радио је у Институту за српско-хрватски језик САНУ и бавио се научно-истраживачким радом а резултате својих истраживања објавио је у две књиге под насловом *Књижевни огледи*. Док је живео у Ваљеву био је председник певачког друштва *Чика Љуба* и секретар Народног универзитета. Један је од учесника I светског рата и оставио више записа о њему. Умро је у Београду 1958. године.

83. Улица Обрада Гавриловића

ОБРАД ГАВРИЛОВИЋ, претходно Госпавић, рођен је 1898. године у Богатићу, селу код Ваљева. Као добровољац учествовао је у I светском рату, па је са Солунског фронта упућен у Француску где је завршио Експортну трговачку академију и студије права. Извесно време радио је у Југословенској финансијској делегацији у Паризу. Потом је био адвокатски приправник у Ваљеву, па професор Трговачке академије у Панчеву, саветник у Моравској бановини у Нишу и Вардарској бановини у Скопљу, те хонорарни наставник и директор у тамошњим трговачким академијама и уредник *Занатлије* у Београду. Током окупације у II светском рату одбио је да ради због чега је хапшен и прогањан. По ослобођењу је био саветник у Главној дирекцији дрвне индустрије Југославије. Објавио је четири уџбеника, више законских пројеката и збирку законске грађе *Окружни суд у Ваљеву*. Сарађивао је у завичајним листовима *Гласу Ваљева*, *Напреду* и *Гласнику* Историјског архива у Ваљеву. Умро је 1975. године у Београду.

84. Улица Љубисава Андрића

ЉУБИСАВ АНДРИЋ, рођен је 1938. године у Осладићу, општина Ваљево, а завршио Учитељску школу у Шапцу и Факултет политичких наука у Загребу. Био новинар, публициста и књижевник. Као новинар радио је у шабачком *Гласу Подриња*, Радио Новом Саду и био дописник Радио Заграда из Србије. Извесно време био је и директор Издавачког предузећа *Матице српске* у Новом Саду. Сарађивао је у више десетина листова, часописа и других публикација. Објавио је већи број књига међу којима су неке и са тематиком родног краја, попут *Ваљевске Каменице*, *Ваљево од постања*, *Ваљевски разговори*, а неке је и приредио (Љубомира Павловића *О Ваљеву и Шапцу*, *Сто песама Десанке Максимовић*, *Споменар Љубе Ненадовића* и *Споменица о столетници Љубомира П. Ненадовића* са В. Б. Савић). Умро је почетком 2002 године у Новом Саду, а сахрањен у месту рођења.

85. Улица др Влајка Ђуровића

ВЛАДИМИР, зв. ВЛАЈКО ЂУРОВИЋ, рођен је 1897. године у Бјелом брду – Трнавцима код Вишеграда, у познатој свештеничкој породици. Током I светског рата као гимназијалац мобилисан је у српску војску, препешачио Албанију и борио се на Солунском фронту. Отуда је упућен у Француску да продужи школовање где је завршио студије медицине. По повратку у земљу радио је као асистент на Хируршкој клиници Медицинског факултета у Београду, лекар Окружног уреда и шеф хируршке амбуланте. После II светског рата био је управник болнице у Зајечару, а од 1953. до одласка у пензију управник Окружне болнице и начелник Хируршког одељења у Ваљеву, где се афирмисао као организатор савремене здравствене службе, али подизањем нових зграда, уређењем болничког круга и образовањем болничке економије. Посебну пажњу поклањао је стварању стручних кадрова, па је прво организовао и водио Школу за бабице, а потом и Средњу медицинску школу. Био је човек широке културе и финих манира, објављивао стручне радове и имао звање примаријуса. Добитник је више одликовања и других јавних признања. Умро је 1984. године у Београду, где је и сахрањен.

Финансијски ефекти

Одређивањем назива улица, тргова, градских четврти, заселака и других делова насељених места реализује се пројекат Владе Републике Србије ажурирања адресног регистра на територији Републике Србије.

Влада Републике Србије за спровођење пројекта ажурирања адресног регистра Републике Србије обезбеђује потребна финансијска средства.

У складу са напред наведеним предлаже се доношење Одлуке у датом тексту.

Обрађивач:

Комисија за одређивање назива
Улица, тргова, градских четврти, заселака
и других делова насељених места

ПРЕДСЕДНИК

Комисија за одређивање назива
улица тргова, градских четврти, заселака
и других делова насељених места
Проф. др Мирољуб Ивановић

